

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 2. FEBRUAR.

Največja izbira

vsakovrstnega sukna za
moške in ženske obleke
pri staroznani trdki

A. & E. SKABERNE
Ljubljana, Mestni trg 10

Varno naložite svoj denar v VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opremljenih. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vezenju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

DOBRE KNJIGE.

Kraljica miru. Tri Marijine pesmi za soli in mešani zbor — zložil P. Hugolin Sattner. — Ljubljana 1928. Založil francišanski samostan v Ljubljani. (Besedilo: Ks. Meško, M. Elizabeta.) Prav in potrebno je, da imamo za posebne in slovesnejše prilike na razpolago tudi daljše in bolj zanosite skladbe, ki zahtevajo nekoliko temeljiteje priprave in odličnejših pevskih moči. Ni pa s tem rečeno, da bi zgoraj omenjenih skladb ne mogli zmagati tudi zbori, ki morda ne razpolagajo s prvovrstnimi močmi. Že ime našega skladateljskega prvaka jamči, da so tudi te tri prikupljive in ljubke pesmi dozorelo umetniško delo, ki je kar najtopleje pozdravljamo in priporočamo.

Ob tihih urah. Dr. P. Roman Tominec, OFM je vodil lani poleti duhovne vaje za gđ. učiteljice. Potrebna razmišljanja, navodila in poučevanja, umerjena in usmerjena za duševno razpoloženje in za težnjo ter poklicne težave ženskega učiteljstva, so padla na rodovitna tla. Udeležence so svojo izredno zadovoljnost in srečo hotele nakloniti še drugim s tem, da so jednatim in s sveto resnostjo, a tudi milino prepojenim ter v prikupljivi obliki spisanim govorom oskrbele natis — z naslovom »Ob tihih urah«. Knjižica bo kot duhovno berilo pripomogla še mnogoterim do notranjega okrepčila, tolažbe, zaupanja in miru.

Hvalnice nebeske Gospē. Ljubljanski kongregaciji Kraljice presv. rožnega venca. Dvo-glasne pesmi s harmonijem ali klavirjem. Stanko Premrl. Ljubljana 1927. Samozaložba. Cena 15 Din. Silvin Sardenko proslavlja in zahvaljuje v sedmih kratkih spevih nebesko Kraljico za razne milosti: Hvaljena bodi, Gospa, za toploto cvhar. Solнца, za svetlobo zvezd (čednosti), za roso božje milosti, za tihе sobote, za posredovanje pred božjim prestolom, za zlato sestro zaštavo, za lepo pesem. G. svetnik Stanko Premrl pa je te pesniške misli uglasbil in podal kot dovršeno enoto in celoto predvsem za uporabo dekliskim Marijinim kongregacijam, ki imajo spretne zборе, ako prirejajo bolj globoko zamišljene akademije. Skladbe zahtevajo tudi precej prožnosti pri spremeljevanju.

Za duhovnike: Officium Festorum Nativitatis et Epiphaniae eorumque octavarum ed 4. Pustet, Ratisbonae 1927. Cena v platno vez. M 4-50, v usnje z zlato obrezo M 8-50. Prav priročna oblika, pripravna za gg., ki o božičnih praznikih zapuste svoje redno bivališče, da ni treba nositi s seboj celega brevija.

Preces ante et post Missam. ed. 13. Pustet, Ratisbonae 1927. Cena v platno vez. M. 2-20, v usnje z zlato obrezo M 4-50. To so navadne mo-

litve za pripravo in zahvalo po sv. maši v novi izdaji.

Za laike: Missale Romanum Parvum. Pustet, Ratisbonae 1927. Cena v platno vez. M 6—, v usnje z zlato obrezo M 10—. Latinsko pisani Missale obsega vse nedeljske mašne formularje kakor tudi one zapovedanih praznikov. Kdor si ne more omisliti celega Missala, si bo s tem prav lahko pomagal.

Uredništvu doposlane književne novosti:

Družbeni dar goriške Mohorjeve družbe za letos.

1. Franc Jaklič, Ob srebrnem studencu.
2. Filip Terčelj, Za domačim ognjiščem.
3. Dr. Anton Ravnik, Kako zdravimo živino.
4. Zgodbe sv. pisma stare zaveze.
5. Kolēdar za l. 1928.

Udnina znaša šest lir. Vpisuje ali Mohorjeva družba v Gorici, Via Orzoni 36 A ali pa Prosvedna Zveza v Ljubljani.

ZAHVALE.

Solski sestri se zahvaljujeta sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in služabniku božjemu Slomšku za ponovno uslišanje. — M. G. se zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Mali Cvetki za uslišanje v družinski in denarni zadevi po opravljeni devetdnevnicu. — A. Z. (Rajhenburg) se zahvaljuje Materi b., sv. Mali Cvetki in sv. Ani za srečno rešitev. — F. in J. U. s Koroske se zahvaljujeta sv. Mali Cvetki za srečno rojstvo otročiča. — Marijini družbenki se iskreno zahvaljujeta sv. Mali Cvetki in škofu Slomšku za pomoč pri šesterih, srečno prestanih izpitih. — Malka Čebin se iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu in škofu Slomšku za ozdravljenje matere štirih otrok ter se priporoča še za bodoče. — Ana Zalokar (Ljubljana) se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — R. G. (Sv. Martin pri V.) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. za večkratno uslišanje. — M. J. z. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., škofu Slomšku in bl. Bernardki za znatno zboljšanje zdravja. — T. K. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, sv. Antonu P. za uslišano molitev v smrtni nevarnosti. — Anica Fužir se zahvaljuje škofu Slomšku, da se je povrnilo zdravje in da se vnetje pljučne mreže več ne ponavlja. (Dopis smo poslali v Maribor. Op. ur.) — L. V. (Rogaška Slatina) se zahvaljuje presv. Srcu J., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki za izboljšanje zdravja in zmanjšanje mučnih sklepnih bolečin. Prosi še dalje pomoči. — Š. J. (Trst) se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za pomoč v važni zadevi. — Pavla Planinšek in Karlina Novak se zahvaljujeta b. služabniku škofu Slomšku za takojšnje uslišanje v nujnih zadevah. — M. J. v B. se zahvaljuje presv. Srcu, Sv. Duhu, Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Alojziju, Mali Cvetki, škofu Slomšku, Konzolati Ferrero za uslišanje in rešitev iz neprijetne zadeve. — M. izreka zahvalo Materi božji, presv. Srcu J. in sv. Tereziji Det. J. za zdravje. — Ana Zuljan se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za naglo, trenutno ozdravljenje smrtnobolnega otroka. — M. R. Ljubljana, se zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Barbari, sv. Valentinu, sv. Roku, sv. Tereziji Det. J. za izboljšanje močno bolne roke. — V veliki težavi, ki je ne morem javno označiti, sem prosil pomoči sv. Malo Cvetko, opravil devetdnevnicu in obljubil javno zahvalo. Ker je hitro pomagala, s tem izpolnjujem svojo obljubo. Duhovnik ljublj. šk. — Terezija Smolej se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Marijinemu za zdravje.

Koledar Apostolstva molitve za februar 1928.

Glavni mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Zapoved ljubezni do sovražnikov.
Misijonski mesečni namen, blagosl. po sv. očetu: Sv. dežela in spreobrnjenje Judov.
Mesečni zaščitnik: Lurška Mati božja (II.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Ignacij š. m.	Naši škofje in duhovniki	Ljublj. franč.	Celje š. s
2 Četrtek	Svečnica	Misijoni in misijonarji med pogani	Vrabc	Petrovče
3 Petek	Blaž š. m.	Posvetitev družin. II. Zlata knjiga	Trboje	Žalec
4 Sobota	Veronika d.	Naša dekleta v tujini	Begunje p. L.	"
5 Nedelja	1. p. p. Agata	Češčenje Srca Jezusovega	Koroš. Bela	Gotovlje.
6 Poned.	Til š. Doroteja	Krščanske malere	Sela p. Šum.	Teharje
7 Torek	Romuald op.	Verski duh v naših organizacijah	Koč. Reka	"
8 Sreda	Janez Mata s.	Mladeniške Marij. družbe	Holedersica	Griže
9 Četrtek	Ciril Al. Apol.	Dekliske Marij. družbe	Mirna	"
10 Petek	Skolaslika d.	Krščanska vzgoja mladine	Ljublj. Licht.	Sv. Peter Ld.
11 Sobota	Lurška M. B.	Bolniki in grešniki	Trstenik	Galicija
12 Nedelja	2. p. p. 7 ust. ser.	Zadeve sv. očeta	Žabnica	Polzela
13 Poned.	Katarina Riči d.	Treznost med Slovenci	Hotič	"
14 Torek	Valentin š. m.	Posvetitev novoporoč. Srcu J.	Radovljica	Kozje
15 Sreda	Favstin in Jovita	Slomškov proces	Bela cerkev	"
16 Četrtek	Julijana d. m.	Obisk popold. službe božje	Zali log	Sv. Peter Sv. g.
17 Petek	Donat in tov. m.	Apostolstvo mož	Zavratec	"
18 Sobota	Simeon š. m.	Misijoni. Duhovne vaje	Idrija	Podsreda
19 Nedelja	3. p. p. Julijan	Katoliško dištvo	Duplje	Podsreda
20 Poned.	Elevterij š.	Radi vere preganjeni v Rusiji	Leše	Podčetrtek
21 Torek	Maksimiljan š.	Zadoščevanje za grehe	Banjaloka	"
22 Sreda	† Pepelnica	Duh pokore v poslnem času	Št. Vid p. B.	St. Vid n. P.
23 Četrtek	Peter Damijan	Naši misijoni v Indiji	Kolovrat	"
24 Petek	Prestopni dan	Sv. Cerkev v Mehiki	Vavla vas	Sv. Mar. p. P.
25 Sobota	Marija ap.	Apostolstvo molitve	Trnovo Kr.	Olimlje
26 Nedelja	1. p. Valburga	Širjenje nabožnih listov	Slap	Dobje
27 Poned.	Marjeta Kori. s.	Spreobrnjenje grešnikov	Razdrto	Piššajn
28 Torek	Gabriel Z. M. B.	Duhovniški in redovn. poklici	Preloka	"
29 Sreda	† Roman op.	Naše delavstvo. Ta mesec umrli	"	"

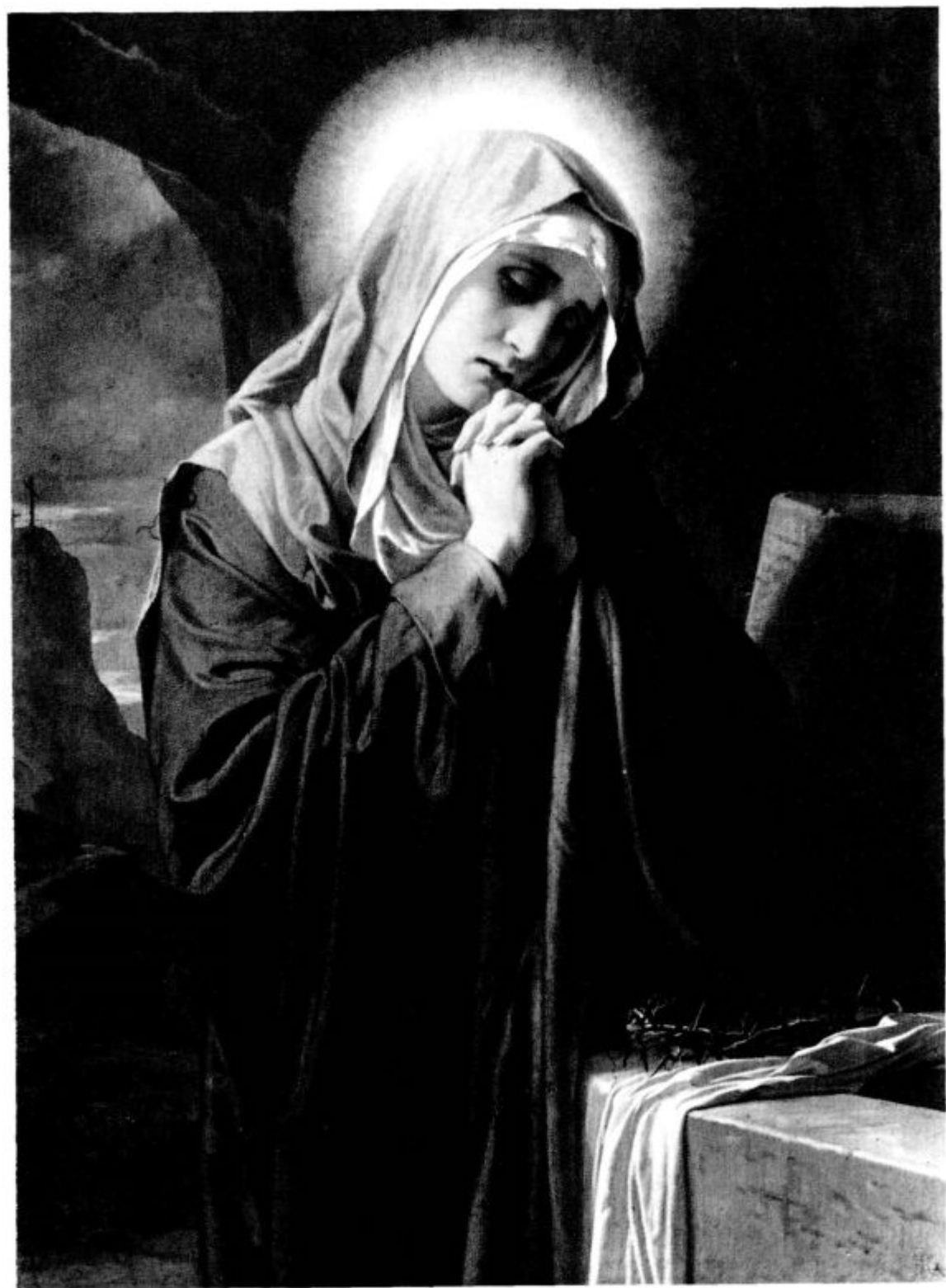
Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

Molitvi bodi priporočena dušnopastirska zadeva, ki že dve leti čaka rešitve. — R. K. se priporoča presv. Srcu J., naši Lj. Gospe, sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku v važni zadevi. — Mar. družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in škofu Slomšku za zdravje. — Mar. družbenka M. T. se priporoča Mariji Pomočnici za ljubo zdravje. — M. O. iz Komende se priporoča najsv. S. S., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Ani, sv. Janezu K., sv. Tereziji za zdravje in za uslišanje v dr. z. — M. D. se priporoča Brezmadežni in sv. Tereziji Det. J. za vredno prejetje sv. z. in za dr. namene. — F. Š. se priporoča sv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Tereziji Det. J., škofu Slomšku za zdravje v nevarni bolezni in za pomoč v važnih zadevah. — A. D. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu za ozdravljenje živčne bolezni in za edinstvo v družini. — Š. J. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za pravo in resnično popolnost in vredno prejetje sv. zakr. — Pavla Planinšek priporoča presv. Srcu J., žal. Materi b., sv. Mali Cvetki in škofu Slom-

šku ozdravljenje nevarno boln. očeta. — S. F. se priporoča Mariji Devici, sv. Antonu P., sv. Jožefu in vsem svetim, da bi bile uslišane molitve. — K. N. se priporoča sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki in molitvi vernikov, da bi bile njene prošnje uslišane. — Ana Zuljan se priporoča v raznih zadevah sv. Jožefu, sv. Uršuli, sv. Antonu P. in sv. Tereziji Det. J. — Priporoča se J. O. (Komenda) najsv. Srcama, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Nep. v raznih zadevah in za dobro ime. — Fr. P. (Lokavec) priporoča sv. Mali Cvetki bolno osebo. — Družbenka priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. svoje zdravje, prosi pomoči v skušnjavah in za vredno prejetje sv. zakr.

Lepo prosimo, da bi vsi cenjeni naslovniki, ki so prejeli prvo številko »Bogoljuba« (1928), pa ne mislijo lista več naročiti, dotično številko s prilogo vredrnili upravnistvu »Bogoljuba« v Ljubljani, da more postreči novim naročnikom, ki se še vedno v obilnem številu oglašajo.
Upravnistvo »Bogoljuba«.

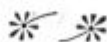
Za svečnico.

Ko so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mozesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v postavi Gospodovi: »Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu,« in da bi dali daritev »dve grlici in dva golobčka«, kakor je rečeno v postavi Gospodovi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ in je pričakoval tolažbe Izraelove, in Sveti Duh je bil z njim. Razodeto mu je bilo od Svetega Duha, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Maziljenca Gospodovega. In prišel je po nardihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj storili po običaju postave, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel:

»Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika
po svoji besedi v miru;
zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje,
ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov:
luč v razsvetljenje poganov
in slavo Izraela, tvojega ljudstva.«

Njegov oče in njegova mati sta se čudila temu, kar se je o njem govorilo. In Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, — in tvojo lastno dušo bo presunil meč — da se razodejo misli iz mnogih src.« In bila je neka prerokinja Ana, hči Fannelova iz Azerjevega rodu, že zelo v letih. Potem ko je preživela z možem sedem let od svojega devišstva, je bila vdova do štiri in osemdesetih let; ona ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu.

Ko so izvršili vse po postavi Gospodovi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Dete pa je rastlo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in milost božja je bila z njim. (Lk 2, 22—40.)

Materina molitev.

Janez Pucelj.

Kaj zakrilil je s perutmi kerub,
da je rdeča luč vzdrhtela
pred Gospodom v zlati ječi,
da vzdrhtelo v meni je srce? —

To je bila le molitev,
mati, prošnja tvoja vroča,
s strahom resnim prepojena,
da se ne zavrže sin.

Obrodite vreden sad pokore!

Dr. Fr. Jaklič.

S pepelom in v spokorni vijolični barvi bo stopila sv. Cerkev na koncu tega meseca pred nas. Opozorila nas bo na dolgo ve, ki jih imamo pred neskončno pravičnim Bogom; predočila nam bo trpečega in zadoščujočega Kristusa, da bi tudi mi zlasti v postnem času delali pokoro za svoje grehe.

Človek bi moral obupati, ako premišluje božjo neskončno popolnost, svetost in pravičnost in se hkrati spominja svoje žalostne, grešne preteklosti. V takih hipih so mu še tem bolj dragi in tolažilni oni odlomki iz evangelijev, ki govorijo o božji prizanesljivosti in usmiljenosti do spokornega grešnika. Naj ima kdo še tako velike prestopke na svoji vesti — ako bere Jezusove prilike o izgubljeni ovci in drahmi ter o izgubljenem sinu; ako gleda Jezusovo prizanesljivost in dobroto do Mateja in drugih krivičnikov, do Marije Magdalene in njenih nesrečnih tovarišic, do razbojnika na križu in drugih grešnikov; ako posluša Jezusove izjave: »Povem vam, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore«; ali: »Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je izgubljenega«; — ob takih zagotovilih se mora tudi največji grešnik po vseh bridkih prevarah zrušiti na kolena pred božjim usmiljenjem, obsoditi svojo dosedanjo pot in začeti novo življenje. Kako sladko je izgubljeni ovci, ko jo Dobri pastir najde, zadene vesel na svoje rame in nese domov!

* * *

Dne 22. februarja goduje velika grešnica, spokornica in svetnica **Margareta Kortonska**. Naj nam bo njena nesreča in žalost, ki se je zgrinjala nad njeno dušo, dokler je služila grešnim strastem, v opomin in svarilo, da se ne bomo podali na grešno pot. Njena spokornost pa naj sveti kot bodrilen in tolažilen zgled vsem onim, ki so zašli od prave poti ter bi se radi vrnili k Bogu in poštenju, pa nimajo dovolj odločnosti in resnobe. »Poklical sem te k pokori, da boš vzor grešnikom,« ji je namreč rekel Gospod.

Rojena je bila l. 1247. v vasi Laviano na Toskanskem. Njena dobra in pobožna mati jo je skrbno vzgajala, pa je žal kmalu umrla. Mačeha je ni imela prav nič rada

in nadarjeno, spretno dekletce je rastle čisto prepuščeno samo sebi. Hitro se je razvila v izredno krasotico. Takim dekletom je še prav posebno težko ohraniti nedolžnost, zato se morajo še tem bolj čuvati.

Margareta pa ni dovolj pazila na svoj deviški biser. Šla je služiti na bližnji grad k mlademu plemiču. S prijaznostjo, darovi in z obljubo zakona jo je brz omamil. Padla je.

Prvemu padcu je sledil drugi, tretji, zašla je v grešno navado. Celih devet let je služila strastem.

Kakor hitro pa kdo zapusti Boga, postane nesrečen. Tako je tudi Margaretino srce na tistem jokalo vseh devet let. Grenke solze so jo oblivale, kadar je bila sama. Ko so jo drugi pozdravljali, je večkrat živo zardela in rekla: »Saj vendar veste, kako živim!« Redovnikom se je na daleč izognila, tako jo je bilo sram. Gnušila se je sama sebi, rada bi bila zbežala iz gradu, celo molila je v ta namen in delila miloščino — a njena volja je bila že preveč opešala. Kako težko se je namreč dvigniti iz grešne navade; kako jemljejo ponovni padci volji njeno moč in odločnost!

Naposled se je pa Bogu to izgubljeno dekle zasmililo. Pet in dvajset let je bila stara, ko izve grozno novico, da je njen gospodar nenadoma umrl na potovanju. Hitela je na kraj nesreče in ga videla že vsega v trohnobi in črvih. Z vso kruto neizprosnostjo je stopila pred njo misel: »Kje je zdaj njegova duša? Kaj bo pa z menoj? Kaj me čaka?«

Kako svareče bi tudi nam moralo to vprašanje neprestano stati pred očmi!

Takoj je sledila klicu božje milosti. Vrnila se je v grad, oblekla se v žalno obleko in se za vselej poslovila od grajskih soban in vrtov. Potem je hitela v rojstno hišo, a tu sta jo mačeha in lastni oče neusmiljeno zapodila v temno noč. Pod smokvo sedeč se je vsa prepuščila žalosti. Zaskrbela jo je bodočnost. Mlada je še bila, višji sloji Italije so takrat začeli nenravno živeti; v kakšni palači ali na kakšnem drugem gradu bi bila torej lahko nadaljevala svoje prejšnje življenje udobnosti in greha.

»Rajši umrjem, kot da bi se vrnila v Sodomo-« je vzkliknila. Darovala je svojo zapuščenoost Bogu v za-

doščenje za svoje grehe, potem je pa šla v mestece Kortono, oddaljeno štiri ure od rodne vasi; ob vodstvu duhovnih sinov sv. Frančiška se je hotela pokoriti in dvigati. Zahrepenela je po pokori, po tej ozki in strmi poti, ker je vedela, da jo zdaj le še pokora more pripeljati k Bogu.

Vsa se je tresla od groze, strahu in žalosti, ko je v Kortoni čakala na spoved. Pa se je obvladala in je z neusmiljeno in brezobzirno odkritosrčnostjo odkrivala in odkrila božjemu namestniku vso svojo preteklost. Vrgla je težko breme iz svojih ram in vsa srečna in pomirjena je šla od spovednice.

O kako nekaj lepega je zakrament sv. pokore! Zares, samo ljubeče in prizanašajoče Srce Jezusovo je moglo zamisliti kaj takega. Grešnik skesano razodene svoje grehe — in že jih nima več. Ako bi bil kje na zemlji zdravnik, da bi bilo dovolj, ako mu bolnik le opiše svoje bolezni, pa bi bil v tistem hipu popolnoma ozdravljen; kako bi oblegale množice nesrečnežev njegovo ordinacijsko sobo! Dušne bolezni so pa še vse hujše kot telesne; v spovednici, ordinacijski sobici Dobrega pastirja, dobimo takoj dušno zdravje. Sv. Margareti Kortonski pa ni bilo dovolj, da ji je Bog izbrisal dolge. Božji velikodušnosti je hotela nasproti postaviti svojo velikodušnost. Začela se je strogo pokoriti.

Zasovražila je svojo telesno lepoto, ki ji je bila povod za grešno življenje ter ji je bila spričo njene mladosti še vedno neprestana nevarnost. Začela se je bičati; celo po obrazu si je zadajala s pestmi in kameni take brazgotine in otekline, da jo je moral spovednik opozoriti, da naj ne gre čez mejo. Da bi čim prej ovenela, je začela čuti po cele noči; spala je le nekaj ur, in sicer na golih tleh ali pa na bodečem dračju. Začela se je strogo postiti: mesa, jajčnih in mlečnih jedi ni več pokusila; polagoma si je odrekla sploh vsako kuhano jed. Več let je uživala le kruh in vodo ter par trdih sadežev ali pa zelenjavo. Svoje dragocene obleke in lišp je razdala revežem in se je oblekla v beraško obleko.

Silno rada bi bila stopila v kak strog spokoren red. Morala pa je ostati med svetom, ker je imela otroka in je morala skrbeti zanj. Tako resnobno ga je vzgajala, da je pozneje postal frančiškan. Sama je pa že kmalu po izpreobrnjenju zaprosila za sprejem v tretji red sv.

Frančiška in njegovo spokorno obleko. Previdni redovniki pa so cela tri leta odklanjali njeno prošnjo, ker so se še vedno bali, da jo morda ne bo ostavilo prvo spokorniško navdušenje in se ne bi izneverila. Sv. Margareta je to ponižanje vdano sprejela in ga darovala Bogu v spravo. Ko je izpolnila 30. leto, je bila sprejeta v spokorni III. red.

Ker je vzljubila Boga, je odslej ljubila vse to, kar Bog ljubi, zlasti svoje sovražnike, grešnike, siromake in pa sv. Cerkev. Veliko je molila in zadostovala tudi za druge grešnike. Revežem je razdala vse, kar je imela, in je zanje ponižno beračila po Kortoni; hodila je streč bolnikom, posebno materam. Po dolgo je molila v cerkvah in doma za sv. Cerkev in vse njene potrebe.

K spovedi je šla skoro vsak dan in se pazljivo ravnala po navodilih duhovnega vodnika ter se tako vedno bolj dvigala v svetosti. Sv. obhajilo ji je bilo vir veselja in tolažbe; najlepše hipe je preživljala v Jezusovi navzočnosti.

Vse je storila, da bi popravila tudi javno pohujšanje, ki ga je bila dajala s svojimi grehi. Iz Kortone je šla v domačo cerkev, ko je bilo neko nedeljo polno ljudi v njej; v črni žalni obleki je stopila pred svoje rojake z vrvjo okrog vratu, in jih je tako prisrčno prosila odpuščenja za prejšnje pohujšljivo življenje, da je vsa cerkev jokala z nje vred. Pozneje enkrat, ko je že močno napredovala v popolnosti in jo je satan begal s samoljubnimi mislimi, je šla sredi noči na ravno streho svojega stanovanja in se je javno obtoževala svoje preteklosti, opominjajoč sosede, naj ji ne sledijo na njeni prejšnji poti greha. In ko so jo začeli hoditi ljudje tudi iz daljnih dežel gledat, občudovat in izpraševat za nasvete glede duhovnega življenja, je jokala pred njimi. Včasih jo je kar pot oblival od težav, ko se je spomnila, kako je žalila Boga pred ljudmi.

Bog je tako dobrohotno sprejemal njeno kesanje in njeno ljubezen, da je ta izgubljena, pa najdena ovčica postala njegova posebna ljubljenska. Večkrat ji je v prikaznih zatrdil, kako draga mu je postala. Ko je jokala nad izgubljenim devištvom, jo je potolažil z zagotovilom, da jo njena spokornost dela podobno devicam. — Polagoma jo je začel obsipati z izrednimi milostmi. V zamaknjenjih se je dvignil njen duh v božjo bližino; gledala je Jezusa pred seboj in poslušala njegove govore in odgo-

vore na njena vprašanja. Potapljala se je v nadnaravnih dušnih poletih v podrobnosti Jezusovega življenja. Tako ga je ljubila, da mu je nekoč, ko jo je iz križa vprašal, kaj najbolj želi, svetnica v zanosu nadzemske ljubezni zaklicala: »Le tebe, moj Gospod Jezus!«

Tudi z angeli se je večkrat zaupno razgovarjala.

Ljudem se je vedno bolj odtegovala in se pogrezala v molk, da je tem bolj nemoteno občevala z Bogom. Z ad-

njih devet let je pa preživela v popolni osamelosti v celici pod kortonskim gradom. Bog sam je tu vodil njen duhovni napredek ter jo pripeljal do neslutnih višin. Poslednjih 17 dni ni mogla zavoljo prežareče ljubezni do Jezusa nobene hrane več zaužiti. Vsa očiščena in posvečena je šla 22. februarja l. 1297. k nebeškemu Ženinu.

O blagoslovljena spokornost, ki jo je tako daleč pripeljala!

Ob koncu prvega krščanskega stoletja.

K—č.

1. svečana obhajamo god sv. Ignacija Antiohijskega. Bil je drugi naslednik sv. Petra na antiohijskem škofijskem sedežu. L. 107. ali 110. ga je deset vojakov, ki jih svetnik imenuje leopardi, iz Antiohije preko Male Azije in Macedonije zvezanega peljalo v Rim v mučeniško smrt. Spotoma je še raznim maloazijskim krščanskim občinam poslal pisma, eno tudi v Rim. Iz teh sedmerih pisem se nam zrcali takratno življenje kristjanov. Da bomo spoznali, kako je mislil krščanski rod, ki je videl umreti najdalj živečega apostola, sv. evangelista Janeza, naj iz pisem njegovega učenca, škofa Ignacija, podarimo dvojce.

I.

Kršćanstvo ob koncu prvega stoletja je bilo — kakor pravimo — praktično in dosledno. Kaj hočemo reči z besedo »praktično krščanstvo«? Ignacij je odločno naglašal: »Prav je, da se ne imenujemo samo kristjane, ampak da tudi smo.« Biti kristjan se pravi, živeti krščansko; »Če smo Kristusovi učenci, potem se naučimo živeti po krščanstvu.«

In dosledno krščanstvo? Ko so nekateri kristjani iz judovstva hoteli omejevati krščansko prostost in kristjanom naložiti obrezo ter druge judovske obrede in šege, jih je Ignacij neizprosno in ostro zavrnil: »Neumno je, imeti na jeziku Jezusa Kristusa in po judovsko živeti. Tisti, ki bi se še kako drugače imenoval kakor samo kristjana, sploh ni več božji.« Ignacij je dosleden do konca. Kristjan se mora popolnoma odpovedati samemu sebi; »Kristjan ni sam svoj, ampak ves za Boga.«

To so načela! Poglejmo dejanja! Mučenec Ignacij se iz srca veseli, da Efežani radi prihodnjega življenja ničesar ne ljubijo kot samo Boga. Na drugem mestu jim pravi, da so vsi božji. O Magnezijcih je vedel, da so polni Boga, o Tralcih se je uveril, da so posnemalci Boga in Smirnanom mora priznati, da so popolni.

II.

Ignacij zahteva torej praktično krščanstvo. »Drevo se spozna po sadu. Tako se bodo tudi tisti, ki se spoznavajo za Kristusove, pokazali po tem, kar delajo.« Toda Ignacij razume to praktično krščanstvo na prav poseben način. Če je prej dejal: »Prav je, da se ne imenujemo samo kristjane, ampak tudi smo,« je nato takoj pristavil: »Kakor nekateri poznajo škofa po imenu, delajo pa vse brez njega.« Ignaciju so tisti kristjani praktični, ki so poslušni škofu in mašnikom. O tistih, ki za škofa ne marajo, se mu zdi, da nimajo čiste vesti.

Ignacij imenuje Kristusa naše večno življenje, naše neločljivo življenje, ki nam je vzniknilo po njem. Izven njega nimamo resničnega življenja.

Toda Kristus je naše življenje po evharističnem kruhu. Saj pravi sv. Ignacij prav o tem kruhu, da je zdravilo nesmrtnosti, protistrup zoper smrt, zagotovilo, da ne bomo umrli, ampak večno živeli v Jezusu Kristusu.

Pa pojdimo pazljivo dalje! Kristus je naše življenje po evharističnem kruhu. Ta kruh pa deli samo škof ali tisti, komur da škof to pravico. Svetnik se namreč brezpogojno zaveda, da je veljavna samo tista Evhari-

stija, ki jo je posvetil škof ali komur je škof dal to oblast. Zato sledi sklep, da ni deležen Evharistije, ki je meso našega Odrešenika Jezusa Kristusa, kdor ni s škofom. Kajti Evharistija je samo ena, kakor je meso našega Gospoda Jezusa Kristusa le eno. Mučenec Ignacij sam opozarja: »Naj se nihče ne moti! Kdor ni znotraj oltarja, bo oropan božjega kruha.« Biti izven oltarja pomeni svetniku isto, kakor delati kaj brez škofa in mašnikov. Svetnik spravlja pokorščino do škofa in mašnikov v najtesnejšo zvezo z evharističnim kruhom. Efežanom želi, naj bi se hkrati vsi do zadnjega shajali k božji službi po milosti v eni veri in v Jezusu Kristusu, ki je po mesu iz rodu Davidovega, Sin človekov in Sin božji, da bodo z nemotenim srcem poslušni škofu in mašnikom v lomljenju enega kruha, ki je zdravilo nesmrtnosti, protistrup, da ne bodo umrli, ampak večno živeli v Jezusu Kristusu. Poslušnost vernikov do škofa in mašnikov se torej praktično kaže prav v lomljenju tistega kruha, ki je večno življenje v Jezusu Kristusu.

Tako je Ignacij zvezal vernike s škofom in mašniki kot z neobhodnim, večno življenje posredujočim členom med njimi in Kristusom. Pa zopet je ta Jezus Kristus, ki je naše neločljivo življenje, misel Očetova, kakor so tudi škofje, ki so raztreseni po vsem svetu, v volji Jezusa Kristusa. Zdaj je vez od vernikov gori do Boga Očeta nepretrgana. Verniki so zvezani s škofom in mašniki, škof z Jezusom Kristusom, Jezus Kristus z Očetom. Kdor izloči iz te verige škofa in mašnike, pretrga zvezo med nebom in zemljo.

Zdaj bomo razumeli sv. Ignacija, če pravi, da brez škofa in mašnikov sploh ni Cerkve in da naj bodo verniki tam, kjer je škof, kakor je katoliška Cerkev tam, kjer je Jezus Kristus. Tistim, ki so mislili, da lahko brez škofa in Cerkve služijo Bogu, je Ignacij povedal, da

v resnici ne služijo Bogu, ampak hudiču.¹ »Če je molitev enega ali dveh tako močna, koliko močnejša bo šele molitev škofa in vse Cerkve. Kdor se ne shaja k božji službi skupaj z drugimi, ta je že prevzet in je obsodil samega sebe. Pisano je namreč: Prevzetnim se Bog ustavlja.

Če bi se vprašali, zakaj moramo in moremo priti do Boga le preko škofa in mašnikov, bi nam sv. Ignacij odgovoril: Zato, ker Bog to izrecno hoče. Bog je škofa in mašnike po svoji lastni volji vpostavil in potrdil v svojem Svetem Duhu.

Na tej podlagi je mučenec opominjal kristjane svojega časa. »Kakor ni torej Gospod ničesar storil brez Očeta, s katerim je združen, niti sam po sebi niti po apostolih, tako tudi vi ne delajte ničesar brez škofa in mašnikov; in nikar se ne spozabite, da bi se vam zdelo kaj pravilno, kar storite za hrbtnost, ampak shajate se na en kraj in ena bodi molitev, ena prošnja, eno mišljenje, eno upanje v ljubezni, v svetem veselju, ki je Jezus Kristus, od katerega ni nič boljšega. Vsi se stekajte kakor v eno svetišče božje, kakor k enemu oltarju, k enemu Jezusu Kristusu, ki izhaja iz enega Očeta in je pri enem in se je vanj povrnil.« — Vse je le eno v Ignacijevih očeh, kakor je Kristus, ki izhaja iz enega Očeta, le eden. Je pa to eno le tisto, kar se zgodi v zvezi s škofom in mašniki. Zato so s škofom vsi, ki so božji otroci Jezusa Kristusa. Dobro je spoštovati Boga in škofa. Kdor škofa časti, je pri Bogu v časti. Brez vsake hinavščine je treba biti škofu poslušen, ker nikdo ne vara tega vidnega škofa, ampak skuša nevidnega ukaniti.

Tako je sv. Ignacij ustvaril edinstvo vernikov z Bogom pod predsedstvom škofa in mašnikov.

Tako so pojmovali praktično krščanstvo ob koncu prvega stoletja.

¹ Taki niso več praktični kristjani, ampak še samo po imenu. Mrtvi so, ker so ločeni od tistih, ki delijo kruh življenja. Ignacij bi jim rekel, da so kamni in grobišča mrtvih, na katerih so pisana samo človeška imena.

Pomisli, da smrt ne odlaša in da nimaš nobene pogodbe narejene s podzemljem; postava tega sveta je umreti.

Vino in ženske pripravijo modre k odpadu in razumne v kazen.

Prikrita modrost in neviden zaklad — v kakšen prid sta oba?

Kdor ima predrzen jezik, je daleč znan; moder pa ve, da tak pade sam od sebe.

Grešna pot je s kamenjem gladko natlakana; njen konec je pa pekel in tema in trpljenje.

Kdor uči norca, je podoben takemu, ki lima črepine.

Neumneži imajo v ustih svoje srce; modri pa imajo svoja usta v srcu.

Kadar hudobnež preklinja hudiča, preklinja sam svojo dušo.

(Sirahova Modrost.)

Dekletom, ki silijo v svet.

I. Pogled v temine.

O junaštvu redovne sestre Pavline Luize iz Genove se pri nas še ni pisalo. Naj razkrije »Bogoljub« vsaj toliko, kolikor je potrebno v okrepitev številnih svaril pred nevarnimi agenti, ki kupčujejo s človeškim mesom.

Omenjena sestra Pavlina si je s cerkvenim dovoljenjem nadela navadno meščansko obleko ter je nastopila kot nekaka dekliška zvodnica (rufijanka). Tako se ji je posrečilo, da je dobila dostop v zloglasne brloge italijanskih in francoskih pristaniških mest, da se je mogla udeleževati skrivnih sestankov raznih trgovcev z dekleti ter da je mogla zaslediti imena vseh takih voditeljev in agentov. Posrečilo se ji je tudi, da je mogla tuintam preprečiti zvodstvo mladih deklet in spraviti imena zvodnikov policiji v roke. — Glavni namen njen je pa bil, svetu dokazati, da so ti trgovci res mednarodno organizirani in zvezani. Vsi podatki in dokazi so bili predloženi predsedstvu Zveze narodov v Genfu.

Sestra se je morala nato seveda umakniti, da ne zapade maščevanju razkrinkanih zločincev. Zdaj se nahaja v nekem neznanem samostanu v južni Franciji. Njeno odkritje — tako upamo — bo mnogo pripomoglo, da se takemu nečloveškemu in brezsrčnemu početju zajezi pot.

Najbolj cvete ta kupčija v Romuniji, kjer je baje podkupljena policija kakor tudi drugo osebje po železniških in pristaniških postajah, tako da se ne gane nihče, četudi pripeljejo cela krdela takih nesrečnih deklet. Odtod jih razpošiljajo kot »grešno blago« v Carigrad, v Azijo, Ameriko, — kratko, na vse strani. Zalostno poglavje iz kulture sedanjega materialističnega sveta!

II. Nevarna pot.

A. Hafner, kurat.

Živo mi je še v spominu dogodek iz svetovne vojske. Naslonjenega na križ sredi bojišča najdejo vojaka, ki mu je pretrgalo smrtonosno orožje nit življenja v cvetju let. V rokah drži pismo, napol dokončano, namenjeno sestri na domu. Kaj je zapisal? ... »Prosim Te, ljuba sestra, ne hodi služiti v velika mesta!« Presenetljivo pa pomenljivo naročilo. Najbrž je pokojni spoznal in se prepričal, kolike nevarnosti skrivajo večja mesta; koliko po-

kvarjenosti, нравnih zablod in greha! Odtod resno svarilo poštenega fanta.

Isti resni klic: »dekleta, ne hodite v velika mesta« — ponavljam za tem mladeničem tudi jaz. Nisem osebno bival v mestu, da bi opazoval нравno propast — tudi slovenskih deklet; imam pa dovolj prilike, da se o vsem tem prepričam v razgovoru z nesrečnicami, ki so zašle v velika mesta in so se preselile odtod, neprostovoljno seveda, v veliko in prostorno hišo, namenjeno pokori in poboljšanju velikomestnih žrtev.

Zdrava, rdečelična, poštena in nepokvarjena vam zapusti mladenka dom. Sama to priznava. V upanju na dobro službo, na prihranek, jo vleče v službo v Zagreb, Sarajevo, Belgrad; to kljub ugovoru in prošnji dobrih staršev in dušnega pastirja. Prigovarjala in vabila jo je prijateljica iz mesta, ki sama tam biva. Slikala ji je v zlatih barvah prijetnosti in dobrote službovanja v mestu. Dobiš dobro plačano službo, bogata darila za novo leto, za god. V nedeljo si prosta; greš na izlet, v kino, v gledališče in v veselo družino. Mimogrede se oglasi tudi ženin.

Gre. Službo je res dobila, še precej ugodno. Služi pa ne dolgo. Na ulici se srečata s prijateljico. »Si pač neumna, da služiš. Za tristo mesečnih boš pestovala razvajene otroke, ribala stranišča in poslušala sitno gospodinjjo. Ta denar ne zadošča niti za čevlje, ki jih potrgaš. Preskrbim ti lažji in boljši zaslužek. V par večerih imaš toliko v žepu, pa z lahkoto, kot si tam prigarala cel mesec. Oblečeš se po najnovejši modi, s kozuhovino okoli vratu, prstan in zlatnina te bo krasila. Jest ti kupijo, kar pozeliš. Pa greš v kino, gledališče; pelješ se na izlete, celo v avtu.«

Magdalena omahuje, slednjič se da premotiti. Pa pride tisto lahkomisljeno življenje; zabave, vesele družine, plesi, veselice, dvorljivi gospodje. »Fletnosti« v izobilju. Pridejo pa tudi neprijetnosti. Že jo preganja policija in požene v policijski zapor, odtod v bolnico. Ponovna prostost! Pa spet sitno oko postave in spet bolnica. Že dvajsetič na policiji, petič v bolnici. Tako naprej. Končno obsodbe: Mesec zapore po čl. 6. zakona o zaščiti javne varnosti in reda v državi, končno tri leta v prisilno delavnico.

Pa vam prikoraka težkih korakov, povešenih oči v spremstvu orožnika po

cesti, ki pelje s kolodvora v veliko in prostorno hišo.

In kakšna prihaja! Moj Bog! Bleda, izčrpana, izmučena, oblatena. Kakšna beda telesna in dušna! Oddaleč se zdi res oblečena po gosposko, kot imovita dama. Poglej pa njeno odelo odbližu! Pajčevina, stara, zamazana, zašita, raztrgana. Ne varuje niti sramežljivosti, ne štiti pred mrazom. Čevlji — vsi »votli«.

»Pa imate samo to obleko?« »Sedaj samo to. Imela sem je več, pa mi je bila pokradena.« »Ste pa kaj pridra privarčevali v bogatih službah pri gospodi.« »Za služek ni bil stalen; bila sem bolna, v mestu je vse drago, se veliko potroši.« Potroši se res, posebno še, če kdo takrat, ko kaj dobi na roko ali pa ukrade, razmetava okrog sebe v prijetni družbi po gostilnah in veselica. Kakor dobljeno, tako pač izgubljeno.

In dušna beda! Poglej nesrečnica, ob vse si! Izgubila si ljubezen staršev, bratov in sester. Sram jih je tebe. Spoštovanje poštenih ljudi, kje je? Vlačugo te nazivajo vsevprek. Kje imaš dobro ime! Tvoja prihodnost? Zapravila si pa tudi čistost, poštenost ter ljubezen in prijateljstvo božje. Ali veš, kaj te čaka, če se sama ne popraviš? Nekaj let se boš še klatila po svetu, dokler si še mlajša, pa največ po zaporih in bolnicah in smrdljivih ulicah. Ali ni to pasje življenje. Potem te bodo pa našli nekoč oslabeledo, onemoglo v cestnem jarku in mrtvo. In tvoja duša, kje bo!

Ni le ena Slovenka, ki je že napravila to »zanimivo« pot. Naj tega svarila ne presliši nobena Slovenka! Če katero razmere prisilijo, da mora v mestno službo, naj si zagotovi zaslombo v Marijini družbi, ali vsaj v poštenem društvu.

V Zagreb? — V Belgradu?

J. Kalan.

Preteklo poletje, ko sem bil doma, sem moral zaradi naših ljudi v Nemčiji skočiti tudi do vladnih mož v Belgradu. Mimogrede pa sem se ustavil v Zagrebu. Seveda sem se povsod zanimal tudi za to, kakšno je tam življenje. Pridemo skupaj z znanimi gospodi in se razgovarjamo o tem in onem. Belgrajski g. župnik dr. Wagner mi je povedal, da je bilo preteklo leto med katoličani v Belgradu 11 samoumrov. Ne spominjam se več popolnoma dobro, a zdi se mi, da je rekel, da so bili to večinoma Slovenci ali Slovenke. To je strašno visoka številka. Iz Zagreba pa že tako velikokrat beremo

po časnikih, da si je sedaj to, sedaj drugo slovensko dekle življenje končalo. Ob takih novicah me vselej zapeče in zaskrbi. — Tudi Trst je jako pokvarjeno mesto. Ne vem sicer, koliko slovenskih deklet se je tam izgubilo; vem pa, da jih je vendarle mnogo prav dobrih ostalo, in sicer na ta način, da so vstopile v tamkajšno Marijino družbo, ki je bila prav velika in lepa, in mislim, da je še sedaj.

To bi bilo nazadnje mogoče tudi v Zagrebu in Belgradu. A žalibog je število tistih, ki tam doli dobre ostanejo, jako majhno; število tistih, ki se izgubijo, je pa tako veliko, da bi si danes ne upal več zapisati, da naj gre le ena tja doli. Koliko jih išče sreče, pa najdejo le največjo nesrečo! Najprej že v časnem oziru, ker ne dobijo zaželjene službe ter živijo v strašnem pomanjkanju in bedi; potem pa v dušnem oziru, ker zaidejo na pot pogube. Zato čutim potrebo, da naznanjam to vsem slovenskim dekletom v resen premislek, če jih vleče zdoma v Zagreb ali Belgrad ali v katero drugo mesto na Srbskem ali Hrvatskem. Povejte to tudi drugim, ki »Bogoljuba« ne berejo, ako se morebiti odpravljajo v te kraje! — Tiste pa, ki so že enkrat tam, naj bi pa vsaj poiskale dobro družbo in društvo, če je še niso. Le v zares dobri družbi more mlad človek v tujem svetu dober ostati; drugače je poguba skoro neizogibna.

Seveda bi bilo treba po teh mestih za prihajajoče še drugače skrbeti, kakor se sedaj skrbi. Po vseh nemških mestih je vpeljan tako imenovani »kolodvorski misijon«. Na kolodvore hodijo čakati krščanske gospe in gospodične, ki imajo posebno znamenje na sebi, da kar tam sprejmejo v varstvo dekleta, ko se pripelejo. Po vseh vagonih vidim nabita naznana, kam naj se dekleta obrnejo, ko pridejo v mesto, in svarila, naj se varujejo pred vsakim neznanim človekom. Po kolodvorih je posebna soba za ta »misijon«. V Zagrebu in Belgradu, kjer je potreba tako kričeča, pa tega še nič ne poznajo. Seveda bi bil potreben razen tega še zavod, kakor je Sv. Marta v Ljubljani, kjer dobijo dekleta prenočišče, dokler in kadar nimajo službe. Dva taka zavoda sta za Zagreb in Belgrad nujno potrebna.

Sploh bi bil potreben v teh dveh mestih lajiški apostolat, razvit in živahen, kar najbolj mogoče. Kaj je lajiški apostolat, ni treba menda spet razlagati. Vsi, kar je dobrih, bi si morali šteti v dolžnost, iskati po teh duševnih puščavah, po teh Babilonih, izgubljenih ovac.

To velja posebno dekletom, ker so te najbolj v nevarnostih; velja pa tudi drugim, ki hodijo v mesta. Tujina je vedno nevarna. Kdor gre po svetu, naj gre z veliko opreznostjo, da ga ne ujame nesreča. Vse je ležeče na družbi. Kakršna družba ali tovarišija, tak človek. Zato naj bo prva skrb vsakega, kdor gre od doma, da najde

dobro in pošteno družbo; to ga utegne rešiti. V Zagrebu se je treba oglašiti pri cerkvi Jezusovega Srca ali pri jezuitih, v Belgradu pri g. župniku ali pri slovenskem g. kaplanu. Tam boste našli dober svet in dobro družbo. Sicer pa, kdor količaj more doma ostati, naj ne hodi po svetu! Doma je še najbolje.

Kakor v evangeliju.

Ivan Langerholz.

»Kakor v evangeliju, prav kakor v evangeliju,« je tiste dni pogostoma ponavljal sam pri sebi gospod Anton: »In začeli so se vsi hkrati izgovarjati.«

Vabil je v Marijino družbo in prigo-varjal, malo je dobil pripravljenih, dosti pa izgovorov in predsodkov, deloma resničnih, ki so imeli svoj izvor res v duševnih bojih in dvomih in še več takih, ki se niso porodili na domači njivi, ampak jih je veter od drugod prinesel na jezik.

Pa je prišla Štorova Katra iz Smetne vasi in je govorila, da bi rada vstopila v Marijino družbo, pa ji doma tako silno branijo, ker ima vedno tako malo časa.

»Saj še k sv. maši komaj, komaj da utegnem priti, h krščanskemu nauku grem le redkokdaj in še takrat le s težavo; k družbenim shodom bi pa res že skoro ne mogla hoditi.«

»Pa zakaj bi ne mogla. Shodi so vendar navadno ob nedeljah in praznikih.«

»Ko je pa tudi te dni toliko dela.«

»I, Katra, nedeljsko delo te menda vendar ne bo pretrgalo.«

»Tisto ne. Pa je vendar vedno toliko dela: živina v hlevu, prešiči...«

»Kaj pa, Katra, ali boš ti umreti utegnila? Pravijo, da je vsakemu človeku odločeno umreti.«

»Pa ne še tako hitro. Mlada sem —.«

»Katra, Katra, le eno je potrebno!«

»Vem, kaj mislite. Ne bojte se, ne bom se zavrgla, ne.«

»In naša družba ti bo k temu dosti pripomogla.«

»Ko me pa doma ne puste.«

Ob tem nesrečnem »Ko me pa doma ne puste« so se razbila pogajanja. Katra je odšla, gospod Anton je pa godel sam zase:

»Taki so ti štori štorovi. Samo delo, delo, delo... To jim ubija misel na vse, kar je lepo, dobro in vzvišeno. Škoda zanje. Saj drugače niso tako napačni ljudje.«

Pa je prišla Drobizjeva Lucija tam iz Zadnjega konca in je povedala, kar so jo doma naučili: »Nisem za Marijino družbo, nisem je vredna.«

Malo hinavščine je gledalo iz teh besedi v svet, malo pa prikrita želja, da bi jo gospod Anton še dalje nagovarjal in prosil.

»Nisi vredna, praviš?«, je poprijel gospod Anton za besedo, »resnico govoriš, veliko resnico.«

Pa jo je že vgriznila ošabnost in skoro ježno je zabevskala: »Kaj pa veste o meni, gospod Anton, kaj? Ali vam je kdo kakšne čenče prinesel? Ali me je kdo pred vami počrnil?«

»Počasi, Lucija, nič hudega nisem rekel in nič hudega ne mislim. Nisi vredna praviš. Poglej! Sam veliki apostol Gospodov, sv. Pavel se je branil apostolskega bremena, a Bog ga je ravno v to službo klical. Ni bil te časti vreden, a potreben je bil v tej službi, Bog ga je hotel imeti, da po njem razširi svoje kraljestvo na zemlji. In nekaj podobnega je pri Marijini družbi: ti je nisi vredna, druga dekleta

tudi ne, a potrebni smo vsi Marijine družbe, pa kako potrebni!»

»Mislite, da bom pogubljena, če ne bom v družbi?«

»Tega ni nihče rekel. Ampak lažja je v družbi pot do zveličanja kakor pa zunaj družbe. Ali greš raje odtod peš k Mariji Pomačaj ali z vlakom?«

»Raje z vlakom.«

»Vidiš. Zakaj? Zato, ker se manj utrušiš in ker iz postaje, iz Otoč lažje najdeš pravo pot, kakor pa, če bi hodila sama po popolnoma neznanih krajih in po tujih potih. In to hočemo z Marijino družbo: tebe in druge želimo varno pripeljati za vedno k Mariji.«

Za par dni je imela zadosti.

Slabetova Ivanka ni upala sama do gospoda. Pravijo, da je preboječa. Zato je pa morala njena mati prevzeti službo zagovornikovo.

»Ah, gospod, je povzela mati svojo besedo, »naša je še preneumna. Kaj pa hočete v družbi s takim otrokom?«

»Da bi bila vaša Ivanka res kakor otrok! Ako se ne ponižate in niste kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo, je učil naš Gospod. V družbi morajo biti vsi člani res kakor otroci ene same velike družine, katere glava je Marija.«

»Saj vem, da vam ne znam in ne morem kaj prida ugovarjati, gospod župnik. A kaj, ko se pa ti vaši otroci tako radi tožarijo med seboj. In ravno tega nočem, da bi naša hodila tožit tista Mihova svetnica. Sama naše naj pazi, pa na svoje, če se ji puste, druge naj pa v miru pustil!«

»Zdi se mi, mati, da iz vaših besedi gleda osebno sovraštvo do Mihovih. Ni lepo to. Res je zdaj Mihova Ana prednica naše družbe, pa je zato še ni treba dolžiti, da ona dekleta toži in črni pred menoj. Ne, ne, mati; ko bi jo vi slišali, kako ravno ona dekleta brani in jih zagovarja, potem bi vi danes drugače govorili.«

»To govorim, kar vsi ljudje vedo: nobena nima hujšega jezika kakor Mihova.«

»Kdo jo je pa slišal kdaj tožiti?«

»Ne vem. Ampak vsi ljudje tako govorijo.«

»Ljudje mnogo govorijo, mati, pa ni vselej vse res. Nekateri so taki; če le koga vidijo, da z menoj govori, pa je že sodba narejena, da toži in opravlja in obrekuje. In to sodbo prodaja za živo resnico.«

»Mogoče res.«

»Res, res, mati. Potem si pa še to zapomnite: dobrih članov ne more nihče tožiti; slabi pa sami sebe tožijo in obsojajo, tudi brez Mihove Ane.«

»Pa tole se mi tudi zdi preveč, da morajo člani Marijine družbe vsak mesec

Lurška Mati božja.

(Ob 70-letnici prikazovanju v Lurdu.)

k spovedi. Ali so tako veliki grešniki? In kaj naj se tak otrok spoveduje, kakor je naša? Saj nima takih grehov.«

»Dobro, mati, da ste ravno to omenili. Najprvo ostaniva pri vaši. Ali mislite, da bo vaša Ivanka vedno tak otrok, kakor vi pravite? In da nima takih grehov, pravite. Vem, smrtne grehe imate v mislih. Boga zahvalite, če jih Ivanka nima in na kolenih Boga prosite, da bi jih res nikdar ne imela. In ravno radi tega ji nikar ne branite vstopiti v Marijino družbo. Zdaj pa še par besedi o mesečni spovedi. Verejmite mi, da so jo nasvetovali Marijinim družbam taki možje, ki so bolj modri in previdni kakor pa midva oba skupaj. Cerkev preveč ljubi svoje vernike, da bi jim svetovala kaj škodljivega. In prav tako je napačna misel, da je spoved samo

za velike grešnike. Spoved ni samo zato tukaj, da si z njeno pomočjo veliki grešniki zagotove mir in spravo z Bogom, ampak ima tudi namen človeka boljšati in ga varovati pred velikimi greh. In ravno pogostna spoved in pogostno sveto obhajilo temu namenu najboljše služi.»

»Govorite tako, da vam moram verjeti. Vendar pa se mi zdi prav, da z Ivanka počakamo vsaj še eno leto.«

»Ukrenite, kakor vam drago. Siliti vas ne morem in ne smem. Samo, če vam čez eno leto ne bo žal.«

»Žal? Kaj in kako to mislite, gospod Anton?«

»Nič hudega ne mislim. Vem pa, da je že marsikdo obžaloval, ker je prepozno prišel v Marijino družbo. Pa z Bogom, mati!«

»Z Bogom!«

Na pragu sta se srečali s Hostarico, ki je istotako šla k gospodu Antonu radi svoje Lenčke.

»Mati, vašo bomo pa kar zapisali, kaj ne?« je nagovoril gospod Anton vstopivšo ženo.

»Ne vem, kako bo.«

»Kaj naj pomenijo te vaše besede?«

»Vidite, tako je: Če bi bila Lenčka vedno doma, potem bi nič ne pomišljala, ampak bi ji kar naravnost svetovala, naj se vpiše. Tako pa veste, da smo pri nas revni. Dekle bo morala služiti, če se bo hotela preživljati.«

»Ravno prav, da ste to povedali, mati. Vidite, takim je Marijina družba še najbolj potrebna. Če je dekle doma, pod skrbnim materinim očesom komaj zadosti na varnem, koliko bolj potrebuje šele skrbnega varstva in močne brambe v tujini, zunaj doma. In to brambo ji ponuja ravno Marijina družba.«

»Seveda, če bi tudi tam vodili Marijino družbo vi. Vas dekle pozna še iz šole, vas bi poslušala in vi imate zares srce za mladino...«

»Mati, pustiva to,« je pretrgal gospod Anton nadaljni slavospev, »glavna reč je, da člani ljubijo Marijo, da izpolnjujejo vestno družbena pravila in da res zgledno žive ter v nobenem oziru niso bližnjemu v pohujšanje. Voditelj je postranska stvar, danes Anton, prihodnje leto bo že lahko Janez ali pa Pavel, vsi pa se morajo zavedati, da so le orodje v dožjih rokah. Lenčka se bo torej vpisala v Marijino družbo pri nas. Ko bo šla služiti, bom pa že jaz duhovnikom tiste župnije sporočil, da pride tja in v ondotni družbi bo našla tovarišijo, ki je podobna naši družbi, morabitni še boljša.«

Tako je gospod Anton tiste dni gradil duhovno stavbo svoje družbe, tako razdiral dvome in pomisleke, ki so v stari in v novi obleki vedno in vedno silili na dan. Pri pametnih ljudeh je mnogo dosegel, pri bojazljivih tudi nekaj, kjer je pa naletel na trmo, tam je bil pa boj skoro zastoj.

Slabetova mati pa je res obžalovala, da njena Ivanka ni šla v družbo. Prvo leto ni marala mati, drugo leto Ivanka ni bila pri volji, tretje leto se je pa Ivanka pri delu prehladila in zbolela. Zdaj sta pa obe gledali v Marijino družbo.

»Bo imela vsaj malo lepši pogreb, če umrje,« je utemeljevala mati svojo željo. Prepozno.

Gospod Anton je zvedel za to željo; saj so jo dosti glasno oznanjevali, pa je sklenil sam pri sebi: »Nak!«

»Dekleta naj pod Marijino zastavo žive, pod njo naj se bore in zmagujejo, trpe naj in vztrajajo, dokler ne pridejo pred poročni oltar ali pa v hladni grob. Samo umirat pa dekleta v Marijino družbo ne smejo hoditi. To je premalo. Kakor pravi tista pesem, da govori Marijin otrok Mariji v nebesih:

Tam, klečeč ob nogah Tvojih,
vedno Te v oko gledaje
bo govoril šepetaje:
Tvoj sem bil v življenja bojih,
Tvoj na svetu, v raju Tvoji!»

Duhovi pred duplino.

Bilo je pred 70 leti. 19. februarja 1858 je klečala deklica Bernardka (sedaj blažena) že četrtrič pred jamsko duplino v Lurdu. In zopet se je prikazala skrivnostna čudolepa Gospa in se je pogovarjala z izvoljeno deklico. Pol ure je bila ta dan zamaknjena v čudovito prikazen. Ko je nebeškolepa Gospa izginila, se je Bernardka polna sreče in blaženosti dvignila. Pripovedovala je pa topot izredne reči, ki jih je bila priča med zamaknjenjem.

Ko je bila zatopljena v molitev in je klečala na tleh, nastane naenkrat v bližini čudno divjanje. Kaj se je zgodilo? Ali se odpira zemlja pod njo? Zdi se, kakor bi bilo pod zemljo vse živo. Divje, jezno vpitje, vik in krik prihaja iz nižin. Bilo je, kakor bi se zmerjala in besno prepirala razburjena in strastno preteča množica podivjanih oseb. Vmes pa je odmeval sikajoč in brenčeč glas, ki je vse besnenje nadkrilil: »Reši se! Reši se!«

Groza je prevzemala Bernardko, toda pogled na Gospo jo je tolažil. Spočetka se Gospa — vsaj tako se je videlo — ni nič zmenila za ta vihar ni ropot; ko je pa peklenški hrušč in trušč le naraščal, dvigne glavo ter se okrene proti reki Gavu, kjer se je jezavo tuljenje najbolj razlegalo. In glej! V istem hipu, ko se je Gospa resno zazrla v smeri proti reki, kakor bi hotela nekaj zaukazati, preneha skrivnostno pretenje in divje vpitje duhov. Naenkrat je nastala tihota, kakor če se oddalji vrveča druhal pijancev.

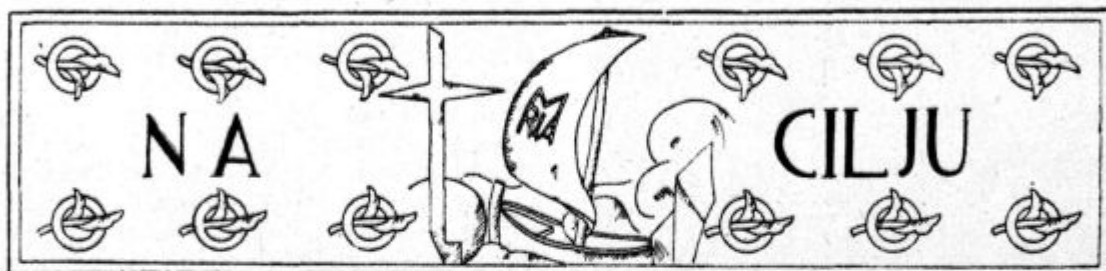
Kaj naj vse to znači? Ali naj bo ta vihar napoved nešteti nepojmljivih in drznih napadov, ki so jih vprizarjali z zasmehovanjem in zaničevanjem lurških skrivnosti brezverneži in maloverneži vseh vrst in z vseh strasil Morda pa ta vihar divjosti ni bil znak bodočega nasprotovanja, marveč satan sam, ki je

hotel z demonskimi silami preprečiti milost obilnih čudežev v Lurdu, preprečiti, da bi se potom Lurda ne okrepijo pojemajoče versko prepričanje tisočev in tisočev!

To je docela umljivo in hkrati vresničenje božje prerokbe iz raja: »Ti (kača, hudobni duh) boš Njeno peto zalezovala; žena (Marija) ti bo pa glavo strla.«

Mladi svet, ki si obdan od nevarnosti za čednost in poštenost! Ali ne čuješ tudi ti divjanja bogopozabnih, Cerkvi odtujenih nesrečnežev!? Ali ne vidiš, kako besni pekel zoper tebe, ki se boriš proti grehu!? Kje najdeš zavetje, kje brambo in pomoč? Pri Mariji, ki je hudobcu glavo uničila. En pogled njenih oči — pa je razkrojena druhal dušnih škodljivcev in vseh, ki hodijo okrog kot pomočniki satanovi.

(Liebfrauenbote, 1927, p. 878.)

Junakinja krščanske ljubezni.

Dr. Fr. Jeré. (Dalje.)

2. Marjeta vodi cerkveno petje.

Ko je Marjeta premagala glavne težave v učiteljski službi in žela prve uspehe svojega požrtvovalnega dela, je brata vprašala: »Ali še ni čas, da bi šla v samostan?« Brat ji odvrne: »Kolikor te poznam, boš imela med svetom več prilike, da se zatajuješ in se za druge žrtvuješ, kot v samostanu. Sebe popolnoma pozabi in išči žrtev. Toliko si že močna, da si moreš napraviti jašem, ki te bo bolj žulil kakor redovno pravilo. Morda pojdeš še tudi v samostan, poprej pa mora v tebi umreti vsaka samoljubnost. Sicer se že veliko žrtvuješ, pa bi se mogla še več. Ne sme ti ostati nič časa, da bi mislila nase. Glej, da najdeš delo za bližnjega, ki ti bo vzelo ves prosti čas, prav težko in nehvaležno...«

In našla ga je. Frančiškani v Lüttichu so imeli poleg svojega rednega pastirstva tudi neko društvo za Flamce, ki jih je bilo v mestu do 50.000. Bili so to delavci pri železnici, po tovarnah in rudokopih. Ker

niso znali francoskega jezika, so bili v vsakem oziru zelo zapuščeni. Siromaštvo, borna stanovanja in družba, vse to je polagoma spravilo tudi take, ki so bili doma versko vzgojeni, med socialiste. Cerkvi so se odtujili in postali nezaupni do duhovnikov. Frančiškanom se je posrečilo zbrati kakih 200 članov. Ob nedeljah so imeli ti Flamci svojo mašo, popoldansko službo božjo in pridigo v flamskem jeziku; pozneje so uvedli tudi procesijo z Najsvejšim, ki se je vršila enkrat na mesec. Po božji službi so se navadno zbirali v društveni dvorani k pouku in zabavi. Pridobivanje članov med temi delavci ni bilo lahko delo. Pater N., ki se je za te zapuščene ljudi posebno veliko trudil in jih vabil v društvo in cerkev, je neko popoldne v sedmih družinah zvedel, da je bila pri njih že gospodična Marjeta. — Po šolskih otrocih je bila namreč dobila stik z družinami in jih vabila v cerkev in v društvo, ne da bi bil pater za to vedel. — Ker je o njej slišal veliko lepega, jo je

prosil, da bi vodila petje pri božji službi za Flamce. Takoj je spoznala, da bi bilo to nekaj zanjo. V pevski zbor bi privabila kolikor mogoče veliko ljudi in po njih bi dobila priliko obiskovati delavske in socialistične družine ter jim izkazovati du-

Menzinger Val.

Velesovo.

Jezusovo darovanje v templju.

hovne in telesne dobrote. Pri teh bi zvedela še za druge družine in tako bi se njeni dobrotelnosti odprlo nepregledno polje. To bi bilo delo, ki bi ji vzelo ves prosti čas, težko bi bilo in nevhvaležno. Vprašala je le, ali bo smela storiti, kar bo hotela...

Z vso vnemo se je lotila novega dela. Zbor je štel nekaj nedoraslih deklet, nekaj starejših žensk in moških. Peli so enoglasno in še tako slabo. Hotela je uvesti za prvo silo vsaj dvoglasno petje, a ni bilo not. In marsikatero uro je ponoči žrtvovala, da je izpolnila to vrzel. Tudi novih pevcev je bilo treba dobiti. Vabila je in vabila, a nič privabila. Zato je skle-

nila začeti z malimi, ki jih je poznala iz šole. Tedaj ji je pater označil nekaj družin, ki naj bi jih obiskala. Videla je v njih bede, da se ji je srce krčilo, in sklenila je pomagati, naj velja, kar hoče. A ko je videla še več duhovne bede, jo je srce gnalo, da ozdravi tudi te rane. In prišla ji je misel, ki se je je držala tudi v prihodnje. Kaj ji je bilo končno do petja? — duše je treba rešiti in pridobiti za Zveličarja. Hotela je torej kolikor mogoče veliko ljudi spraviti k frančiškanom, naj so za petje nadarjeni ali ne. Zbor ji je bil samo sredstvo za kaj boljšega. Delo bo sicer težavnejše, a kaj za to? Obrnila se je najprej do tistih, katerim je bila skazala že kako dobroto. Izkusila pa je, da je smehljanje, ki ga je privabilo darilo, takoj prešlo, ko je začela govoriti o petju pri frančiškanih.

V dveh mesecih je privabila nekaj otrok, večinoma brezverskih. Skrbelo jo je, kako jih bodo sprejeli. In res, mali so bili žalostni, starejši pa ogorčeni. Male je potolažila z darovi, starejšim je pa rekla: »Pomagajte mi; saj ne pridemo semkaj samo zaradi petja, marveč zato, da sploh delamo dobro. Zato jih bomo, kajne, kolikor mogoče veliko sprejeli in pridobili za sv. mašo, litanije, pridigo. Upam, da me boste podpirali in mi povedali še druge družine, da jih povabimo.« — Pri pevski vaji je šlo seveda vse navzkriž in, kako je bilo pri blagoslovu, si lahko mislimo: bila je splošna nezadovoljnost. Po božji službi vpraša pater Marjeta: »Ali mislite, da bo tako šlo?« — »Bom poskusila,« je pogumno odgovorila, dasi jo je zaskrbelo, če ni morda njena dobra volja le neprimerno večja, kakor so njene sposobnosti. A vendar ni izgubila poguma.

Čez nekaj časa so prišli za otroki tudi odrasli. Marjeta je vsakega prijazno pozdravila in bi bila rada z vsakim spregovorila nekaj besedi, a kaj, ko je znala še tako malo flamščine. Bila je kakor na trnju, ko je videla, kako se dolgočasijo, in je prosila starejše člane, naj se vendar zavzamejo za nove, da ne odidejo. In niso odšli.

Komaj se je bila stvar spravila nekoliko v tir, so Nemci zasedli Lüttich. Društvena dvorana se je spremenila v bolnišnico in Marjeta je postala bolniška strežnica; delo za Flamce je nekaj časa počivalo.

Ko so se pa razmere nekoliko ublažile in se je dvorana spet izpraznila, se je Marjeta iznova lotila cerkvenega petja. Sprva je šlo še teže, ker je bila nezaupnost Flamcev še večja. Začeti je morala

spet z malimi. Nekoč privede v dvorano kopico bosopetcev, ki so pravkar brodili po mlaki. Bil je tak hrup in nemir, da je moral pater poseči vmes in napraviti red. Potem se je pokazal resno nezadovoljnega z njo in je rekel: »Prosim vas, glejte vsaj na to, da bo šlo pri skušnji malo dostojneje.« Ni iskala priznanja in ni obupala, Zvedela je za delavca, ki ima lep, močan

in 50 novih, nekaj med njimi prav dvomljive vrednosti, nekaj zagrizenih socialistov in celo neko dekle, ki je bilo na zelo slabem glasu. To je bilo zaradi nje hrupa! »Če ta še pride, jaz ne pridem več.« — »S to si vse pokvarite.« — Marjeta pa jim dopoveduje, da »grešnikov« ne bodo mogli nikdar spreobrniti, ako nočejo ž njimi občeati. Prav zato je »grešnike« sprejela,

Ittenbach.

Dvanajstletni Jezus v templju.

glas, a v cerkev ne hodi. Prinese mu novo ovratnico in ga prosi, naj vendar pride v društvo in ji pomaga s svojim lepim glasom. Veliko se je mučila, da ga je navedila pesem, ki jo je potem v cerkvi pel sam. Odslej je redno prihajal v cerkev. Drugi je znal igrati na gosli, a tudi ni hodil v cerkev. Poprosi ga, naj bi s svojo umetnostjo povzdignil njeno petje v cerkvi. Ni se ustavljal njeni iskreni prošnji. Prišel je in ostal zvest...

V nekaj mesecih je spravila skupaj pevski zbor, ki je štel 70 članov, 20 starih

da jim pomagajo. Treba je s temi siromaki imeti usmiljenja, saj so vendar usmiljenja vredni... In polagoma je s svojo krotkostjo in dobroto odpravila v zboru vsa nasprotstva. Mnogo deklet je postalo sotrudnic pri njenem delu za zapuščene delavce in marsikak nerodnež je postal po zboru dober kristjan. Zbor sam se je pa polagoma tako izvežbal, da je z ubranim petjem poveliceval božjo slavo in vabil ljudi v cerkev pri frančiškanih, pa tudi v sosednjih župnijah, kadar so obhajali sveti misijon. (Dalje.)

Zaradi pijanosti jih je že mnogo pomrlo: kdor je pa trezen, si daljša življenje.

Razumna in tiha žena, dobro podučena žena se z ničemur ne zamenja. (Sirahova Modrost.)

LISTEK.

Zvest pastir.¹

Fr. Pengov. (Dalje.)

Tako si je nemška vlada natančno ogledala sovražni teren (ozemlje) in zdaj se je moglo pričeti delo miru, pravičnosti in kulture! Pričela se je tragikomedija (smešna žaloigra), kakršne mesto in škofija Minster še nista doživela od svojega postanka (škofija je iz 15. stoletja): sodno zarubljenje škofovega pohištva in njegovih premičnin.

Scheffer.

Paris, Louvre.

Jezus skušan.

Ko je drugo jutro izšel »Vestfalski Merkur«, so čitali v njem meščani po mestu in deželi pod naslovom »Zapisnik« kratek, toda zanimiv uvodnik, ki se je glasil:

¹ Za boljše umevanje naše zgodovinske povesti, ki nudi samo resnične dogodke, je bilo potrebno, da smo v prvi številki »Bogoljuba« pojasnili zgodovinsko ozadje, namreč kulturni boj v Nemčiji, ki so ga ondodni katoličani tako junaško sprejeli in srečno izvajali. Pravo dejanje naše povesti se začne šele sedaj. — Op. ured.

Prvo dejanje zarubitve škofa Janeza Bernarda v Minstru je izvršila pruska sodnija. Tako se je zgodilo dne 28. jan. v letu zveličanja 1874, v 4. letu novega nemškega cesarstva, ko je bil Oton knez Bismark nemški kancelar in pruski ministrski predsednik, dr. Falk prosvetni minister, bivši uradnik preganega hanoveranskega kralja, dr. Leonhardt pruski justični minister in gospod Kilveter višji sodni predsednik na Vestfalskem.

Poizkus, kako bi se dala odnesti zarubljena oprava: 23. februarja 1874, ali: Ni dobro pregodaj piti na medvedovo kožo.

Med tem je izšlo od okrožnega sodišča nadaljnje povelje, ki je naročalo eksekutorju, da naj od zarubljene oprave proda toliko, kolikor je potreba, da se pokrije dolžna kazen škofova. V ta namen je bilo potreba spraviti mobilije na dvorišče vzklicnega sodišča v Konjski ulici, kjer naj bi se vršila 23. februarja 1874 ob 11. uri javna sodna dražba in oddalo blago najvišjemu ponudniku.

Proti 9. uri se prikaže v škofijski palači sodnijski eksekutor z dvema postreščkoma in še z enim uradnikom, ki je obvestil škofa, da ima nalogo odpeljati zarubljeno blago in ga prodati na dražbi. Škof je energično ugovarjal temu roparskemu napadu na njegovo lastnino, kajti naloženih kazni (glob) da ne more priznati kot pravno utemeljenih. Vkljub temu protestu sta jela postreščeka prenašati »državne« mobilije (premičnine) iz dvoran na dvorišče, ki je bilo pred škofijsko palačo.

Poln gnjeva stojim v svoji sobi, — pripoveduje dvorni kapelan Iv. Širman, ki je služil škofu Brückmanu vseh 19 let njegove vlade in napisal spomine o njem v obširni knjižici, iz katere povzamemo glavne misli — odkoder se je videlo na dvorišče in si ogledujem komedijo. Kar potrka na vrata. Ves zadovoljen vstopi škof v sobo in se postavi k oknu, da bi bil tudi on deležen teatra tam doli. Ko mu s krepkimi besedami izrazim svojo nejevoljo, se jame smejati in pravi:

»Kako se morete neki jeziti nad tem? To je vendar zabava.«

In res je postalo tokrat zelo zabavno. Kakor je bila tudi stvar sama na sebi resna

in vznemirljiva za vsakega poštenega človeka, da ne rečem prepričanega katoličana, vendar pa se je imela končati prav komično (smešno) in rubežen 23. februarja 1874 je opravila stari častitljivi pregovor »Nil novi sub sole« (nič ni novega pod soncem) popolnoma ob veljavo. Kar se je zgodilo ta dan, tega prav gotovo še ni bilo, vsaj v zgodovini minstrskega mesta in škofije ne.

Ko so prenašali težaki opravo iz soban na dvorišče, se je zbrala na stolnem trgu in

delo bi morali opravljati in kot dobri katoličani niso bili za nobeno ceno pri volji, da bi vršili rabeljsko delo nad svojim škofom. Vsak se je izgovarjal, da nima časa, da je že oddan.

Samo dva, ki sta se trudila doli na dvorišču, sta se dala speljati na led in se ujeti na limanice. Ubožca, kako hitro vaju je zadela boginja maščevalka in to celo dve! — Eni izmed žena so bili povedali ljudje, kakšno lično delo da je prevzel danes njen soprogi;

Poussin.

Jezus ozdravi slepca.

Paris, Louvre.

pred škofijsko palačo velika množica ljudi. Vsak stol vsako pručico, ki so jo prinesli doli, so sprejeli gledalci z glasnimi hura! — klici. Ura je bila deset in dvorišče je bilo polno mobilij, ki jih je bilo treba prenesti samo še k vzklicnemu sodišču in tamkaj izdražiti.

A prišlo je drugače in obveljalo je reklo: »Človek obrača, toda postreščki, ali bolje, njihove žene pa obrnejo.«

Silo ženske lepотиje pa tudi moč ženske zgovornosti poznate dobro vsi. Izkazala se je tudi ta dan v vsej svoji absolutnosti in sodni eksekutor je zajavkal več nego desetkrat:

»Oj te preklicane ženske, samo te so krive vsega gorja!« To jutro so si sodni organi veliko prizadevali, da bi najeli nekoliko postreščkov, ki bi prenesli opravo. Toda tem je zasmrdelo pred nosom, ko so zaslutili, kakšno

gotovo so novico tudi prav po mažarsko nasolili in popoprili. In glejte! Razkačena kot sršen privreši na dvorišče in napravi svoji slabši polovici glasno in ostro pridigo, ki mu je segla v mozeg in kosti.

»Za Boga milega, Francelj! Pa kaj vendar stikaš tod okoli? Nikoli bi si ne bila mogla misliti kaj takega o tebi. Te je mari obsedel sam črni peklenšček, ubogo tapico? Kakšen škandal in sramota za vso našo družino! Ali boš mari zatajil svojo vero in postal luterš? Če se le še enkrat z enim samim prstom dotakneš škofovih reči, mi ne pridi nikoli več v hišo!«

Zadela je v živo.

»Lizika, bodi no tiho« je prosil mož rdeč kot kuhan rak razjarjeno ženo; »saj grem s

teboj, ne dotaknem se več tega vražjega dela.«

To izgovori, obleče svojo kamižolo, si otre pot raz čelo in izgine s svojo zavedno gospodarico, ki se je veselo oddahnila, ko je videla, da je zmagala.

»France, postoj no za trenutek, grem s

teboj!« zakliče zdaj tudi ostali tovariš, ki mu je bila šla pridiga Lizike tudi do srca in se je spomnil, da ima drugod bolj častnih opravkov. »Tudi jaz ne maram imeti več opravka s tem zlodejstvom.«

Z gromovitimi klici: »Hura!« in »Zivelal!« so sprejeli gledalci pred škofijo oba ubežna

Iltenbach.

Glejte, Jagnje božje.

kralja in Živijo-klicev na škofa ni hotelo biti ne konca ne kraja.

Kaj je bilo storiti zdaj zastopnikom pravne države in sodne oblasti?! Tu je stala v dolgih vrstah škofova oprava, zadaj dražbeni klicar popolnoma brez glave, na vseh straneh pred škofijo pa se je režala in delala bohotne dovtype razkačena in obenem razposajena ljudska množica.

In slednjič — kaj pa je tebe treba bilo? — da je mera gorja priklopela do vrha, privre še gimnazijska mladina v gostih trumah nalik gorskemu hudourniku. Bil je ravno odmor ob desetih dopoldne.

Ko namreč opazi dijaštvo, ki je moralo preko stolnega trga, da v škofijskem dvorcu nekaj ni prav, se vsuje vse tja. Dočim plezarijo mlajši kot zverine po železni ograji navzgor, da si ogledajo razstavljeno pohištvo, pa planejo višješolci nalik kobilicam-selkam po njem, da ga spravijo zopet nazaj v hišo. Seveda jim uradniki branijo na vse kriplje, pa kaj? Ko ti rešijo tukaj stolico pred babilonskim preseljevanjem, pa že izgine tam jata grohotajoče se mladeži z mizo in zofo v vesoljnem potopu škofijske palače. Nekatere teh junakov so pozneje za kazen zaprli v šoli, češ da so zagrešili zločin »upora proti državni oblasti«.

Pri večini zaostalega pohištva je stal še vedno sodni dražilec, ki na noben način ni mogel spraviti v tek urinega kazalca svojih možganov, ki se mu je bil ustavil. Očividno je bilo, da vsa njegova dolgoletna izkušnja še ni bila doživela podobnega slučaja.

Milo se ozira naokoli in zaprosi pomoči zdaj tega, zdaj onega, pa uspeh vse njegove snubitve je bil grohot in glasen »Bog živi našega škofa!«

Pa vam pride mimo zastaven Izraelit. Ko bi trenil, se obrne do njega in mu ponudi šest mark — lep denar! —, če mu pomore, popolnoma prepričan, da njegova židovska vest ne more imeti proti rubežni katoliškega škofa nobenega pomisleka. Pa kako bridko se je varal! Mož je prezirljivo zamahnil in odklonil ljubeznivo ponudbo z režočin »Bog me obvaruj!«, a dodal še nekaj prav krepkih krilatic.

Dražilec je uvidel, da je ves njegov trud zastoj in da si za noben judežev denar ne pridobi rezervnih čet za ubegle postreščke. Ker je smatral svoje dostojanstvo kot državotvoren element za preveč vzvišeno, da bi sam odnašal pohištvo, gre domov, da si poišče

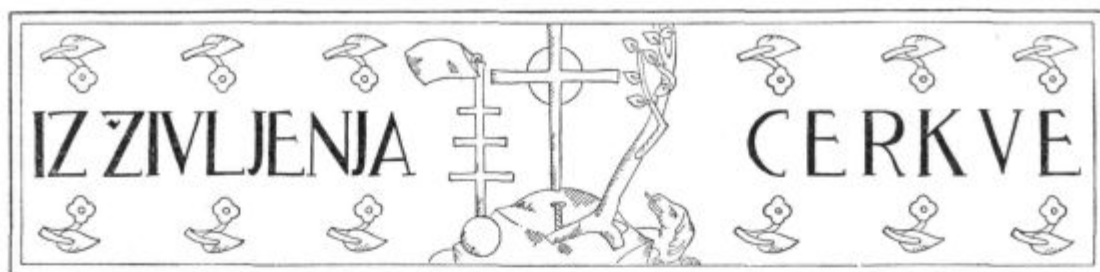
višjih navodil za ta slučaj, ki ga je bil zakon prezrl; preje pa je še izjavil, da je dražba zaenkrat odložena, zato ker — je pristavil lisjak — »ni mogoče v teh okoliščinah.«

Komaj pljuskne ta novica med čakajočo množico, se razlegne po trgu smeh, ki bi ga javalne prekosili stari Homerjevi junaki, vsepovsodi odmeva »Živijo!« in »hura-a!«, kakor se sliši le redkokedaj. Razvije se prizor, ki ga nista v stanu opisati pero ali naslikati čopič. Na tisoče rok je bilo pripravljenih, da spravijo stvari nazaj v palačo; kakor bi bil vsak predmet, ki ga kdo prvi zagradi, njegova last, tako so drli ljudje med pohištvo. Vse se je gnetlo, vsak je hotel pomagati, sleherni poprijeti. Po štirje so nesli navaden stol. Šest mladeničev se je lotilo velike mize, dvignili so jo kvišku in nesli visoko nad seboj v hišo, sedmi pa je stopal pod njo, mahal s čepico in poskakoval kot razposajen psiček.

Zenske pa so ostale ob strani, jokale so istočasno in se pristrčno smejale; marsikatera izmed njih, zlasti dame iz višjih slojev, pa so se hotele na vsak način dotakniti vsaj nog kakega stola ali mize, ki so jih prenašali moške z lahkoto, kakor burja lahne pleve. Bilo je le čudo, da se je vse izteklo brez najmanjše nezgode, ko se je vršilo delo s tako bliskovito naglico in v toliki gneči. Komaj bi lagodno naštel do sto, pa nisi videl na dvoru niti kosca pohištva; vse je bilo pod streho, vse prizadevanje sodne gospode bob ob steno. Vedno bolj so se jim daljšali obrazi, nobena besedica jim ni mogla iz grla, molče so zapustili kraj svoje slave in naznanili škofu svoj »fijasko« (smolo). Prevzvišeni je ves čas, ko je trajal »špektakelj« na dvoru, mirno sedel pri mizi in delal. Odhajajoče sodnijske gospode je spremljalo gromovito hehetanje in huravzkliki zbrane množice; prepričali so se, da se je treba lotiti take zadeve, kakor je rubežen ministrskega škofa, malce bolj previdno in jo bolje pripraviti.

Stolni trg je ostal »zasedeno ozemlje« notri do opoldne, ker so ljudje mislili, da bo sodnija takoj nanovo poizkusila spraviti proč zarubljeno pohištvo. Tudi popoldne je bila v predvoru škofijske palače in na stolnem trgu velika množica, ki je vztrajala do mraka. Nastalo je celo šuštenje, da so podvojili vojaške straže po mestu in da je ostalo vojaštvo pripravljeno za boj. A čemu vse te komedije, ko ni bilo nikjer najmanjšega izgredka? Ko so ljudje videli, da ostane ljubljeni pastir zaenkrat pri miru, se razidejo mirno domov.

(Dalje.)

Marijanski teden v Parizu. V dneh od 11. do 18. decembra so imeli v Parizu posebno marijansko slovesnost: slavili in častili so Marijo z vsemi obredi vzhodnih cerkva, ki so združene z Rimom. V najlepših pariških svetiščih so bile svete maše po latinskem, grško-melitskem, sirske, armenskem, ruskem in rumenskem obredu. Ob večerih omenjenega tedna so se vrstila zanimiva predavanja o češčenju Marijinem po raznih krajih na Vzhodu, n. pr.: Sv. Devica Marija v bizantinskem obredu; Marijine podobe in božja pota v Rumuniji; Marijino češčenje na Libanonu; naša ljuba Gospa čenstohovska; znamenite ikone na Ruskem; Marija-posredovalka. — Slavnosti so bile zaključene s svečano procesijo v cerkvi Notre Dame ob navzočnosti zastopnikov vseh obredov in vseh kongregacij velike pariške nadškofije.

Ob 70letnici lurske božje poti je vredno, da se spomnimo tudi »Novega Lurda« pri Šentjerneju na Dolenjskem. Sliko tega malega Marijinega svetišča s studenčkom je objavil »Bogoljub« pred tremi leti. Letos praznuje »Novi Lurd« že 20letni jubilej. Tja radi prihajajo častilci Marijini, posebno še družbenice iz vseh okoliških župnij.

V kratkih besedah — veliko povedanega: Dne 27. novembra m. l. je došla na Brezje božjepotna skupina akademikov, ki so obenem člani visokošolske Marijine družbe. Bilo jih je 45. Z njimi je bil tudi ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič. Ti Marijini sinovi so napravili na vse druge navzoče mogočen vtis. Pred cerkvijo so Mariji v pozdrav zapeli četverglasno pesem. Nato so med sveto mašo, ki jo je opravil prevzvišeni sam, kleče in glasno molili. Vsi so prejeli okrog 10. ure sv. obhajilo. To je res lepo apostolstvo!

Po svetem pravilu so kongreganisti zborovali v samostanski dvorani. Med govorniki sta bila tudi polkovnik zdravnik dr. Justin in vseučiliški profesor dr. Ujčič.

Preden so se odlični častilci Marijini poslovali od svetišča, so se še udeležili molitvene ure pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Urejena četa. Kar začudi se človek, ko sliši, kako se člani akademskih Marijinih družb po večjih mestih širom sveta odlikujejo

zlasti po apostolskem delovanju. Mesto Bachia v Braziliji ima stočlansko akad. kongregacijo. Letno poročilo (1927) pravi, da ondotni člani pridno širijo apostolstvo molitve, da podpirajo Vincencijeve konference, da imajo krožke za poučevanje revnih otrok in slabonadarjenih dijakov, da osebno obiskujejo bolnike ter da povsod širijo katoliško prepričanje.

Novi primas ogrski, benediktinec Justinian Serédy, je bil doslej deset let profesor kanonskega prava na redovnem zavodu sv. Anzelma v Rimu. Ogrski katoličani so s tem imenovanjem docela zadovoljni, ker je novi nadškof poln gorečnosti ter izredno ljudomilega značaja. Kardinal Serédy je slovaškega pokolenja in sin preproste 13-članske družine. Ena sestra je redovnica, en brat — benediktinec — je že umrl. Sv. oče Pij XI. ga je sam posvetil za nadškofa ostrogaškega.

Drugi novi kardinali: Aleksij Henrik Lepicier je rodом Francoz, r. 1863. Bil je gojenec Propagande, nato profesor bogoslovja v Rimu; l. 1924. je bil imenovan za apostolskega vizitatorja Iztočne Indije in posvečen za naslovnega nadškofa v Tarzu. — Rajmund Marija Rouleau, rojen 1866 v Kanadi. Kot dominikanec je opravljal razne važne službe. Leta 1923. je bil posvečen za škofa v Quebecu. Pred božičem je postal kardinal. — Segura y Saenz je rodом Španec. Za naslovnega škofa je bil imenovan 1916, lani pa je zasedel škofijsko stolico v Burgos-u. Zdaj je kot kardinal premeščen za španskega primasa v Toledo.

Občudovanja vredna dobrodelnost. Neki mehikanski bogataš se je ponudil, da hoče sam prevzeti stroške za vzdrževanje semenišča, ki so ga ustanovili na Španskem, da se bodo tam pripravljali in vzgajali mladeniči, ki se bodo pozneje kot duhovniki vrnili v svojo domovino. 180 bogoslovcev je možno sprejeti v to semenišče.

Tudi križi in razpela na grobovih bodejo v oči sedanje mogotce v ruski sovjetski vladi. Zdaj iščejo nadomestila. Izdelali so načrt za nekake kamenite rože! V svojem brezboštvu

so dosledni. — Kako dolgo se bo ta komedija še vlekla.

Nezaslišano. V Jeruzalemu so ustanovili že deseto prostozidarsko ložo. Najsvetejši prostori na zemlji — pa tako oskrunjeni! So to pač nasledniki onih ljudi, ki so nekoč klicali: Križaj ga!

Prvenstvo. Špansko mesto Ceanuri (okraj Vizkaja), ki ima kakih 3000 prebivalcev, je dalo sveti Cerkvi nič manj kot 139 duhovnikov in 94 redovnic. Leta 1924. so bili še vsi živi. — Tudi rekord!

Vojnim duhovnikom, ki so v svetovni borbi v službi bivše avstrijske oborožene moči padli, so postavili v cerkvi sv. Štefana na Dunaju dostojen spomenik. Blagoslovil ga je kardinal dr. Piffil 11. dec. m. l. Na fronti je padlo 10 vojnih kuratov; vsled bolezni, ki so si jih nakopali v vojski, je umrlo 41 duhovnikov. Za spomenik se je posebno trudil sedanji graški nadškof, bivši vojni superior in vikar dr. Pawlikowski.

Prvo darilo za bodoči zlatomašni jubilej svetega očeta so prinesli Milanci kot znak izvednega spoštovanja do svojega bivšega nadškofa. Darovali so dragocen zlat kelih, umetniško delo. Med drugimi darili iz Milana je tudi znesek 40.000 lir. Mnogo te vsote je zbrala zlasti mladina.

Korenina življenja. Zoper brezvestne ljudi, ki hočejo zločinsko omejevati število rojstev, je nastopila ogrska zbornica, zlasti poslanec Huszar in ministrski predsednik grof Bethlen, če tudi je protestant. Poslanec Huszar nadaljuje svoj boj proti beli smrti tudi izven zbornice. Dosegel je, da je velika ženska zveza na občnem zboru odobrila ostre in odločne sklepe za varstvo krščanskega zakona, za obrambo npravnega življenja, za oprostitev družin s številnimi otroki od raznih davščin itd. — Posebno se je pa ženska zveza zavzela za to, da se poostre kazni zoper vsakovrstno nenravnost, kazni za tiste, ki širijo spolne bolezni ali so krivi omejevanja rojstev, pa še celo kazni zoper take, ki smešijo družine s številnimi otroki ali širijo spise in knjige s tozadevno nenravno vsebino.

Varstvo nerojenih. Pri obravnavi novega kazenskega zakona v avstrijskem narodnem svetu bodo k § 253 sprejete tudi določbe v varstvo nerojenih. Proti omejevanju rojstev se oglašča vest in tej pregrehi ugovarja katoliška morala (npravoslovje), če bi tudi zakon v tem oziru ne imel nobenih določil.

Novi mučenci. Od avgusta 1926 dalje je prestalo na Kitajskem nasilno smrt devet katoliških misijonarjev: trije Belgijci, en Španec, en Nemec, en Francoz, en Italijan in dva kitajska duhovnika domačina. Umorili so jih roparji oziroma roparski vojaki. Duhovnik

Hou (Kitajec) je v pravem pomenu mučenec za sv. vero; umorili so ga, ker se ni vdal sili, da bi odpadel od vere. P. Hermenegild (Wäldele), ki je bil nedavno umorjen, je po rodu Nemec in je bil šele l. 1925. za mašnika posvečen. Na Kitajsko se je odpeljal l. 1926.

V katoliško Cerkev je prestopil irski general Br. Mahou, ki je svoj čas poveljeval irski X. diviziji pri Dardanelah, poprej pa se je udeležil turške vojske. — Posebno pozornost je zbudil konvertit (izpreobrnjenec) Luciano Zuburias, najbogatejši meščan, industrialec in lastnik velikega dnevnika v Bilboa na Španskem. Šel je sedaj v Rim, kjer je vstopil v jezuitski red; njegova žena je pa sprejeta v neki ženski samostan v mestu Burgos na Španskem.

Jedro misijonskega prizadevanja je brez dvoma papeško dejanje sv. Petra za vzgojo domačih duhovnikov med pogani. Kako ta panoga napreduje, kažejo številke: Za leto 1920. je izkazal osrednji odbor v Rimu v ta namen 316.676 lir darov; za l. 1926.-27. je pa zbirka narastla na 8 milijonov in 95.633 lir. Holandska ima na tem polju prvo mesto... S temi dohodki se vzdržuje 151 semenišč, ki imajo 1891 dijakov-domačinov.

Rop cerkvene lastnine. Samo lani je framaonska vlada v Mehiki »zaplenu« (oropala) 14.000 poslopij v vrednosti 73 milijonov pezeta. Kakšno vest imajo taki ljudje!? Ko bo obračun pred božjim Sodnikom, ne bo ne izgovora in ne zagovora.

Odstopil bo iz zdravstvenih ozirov državni tajnik kardinal Peter Gaspari, ki je bil desna roka papeža Pija X., Benedikta XV. in je vodil cerkvene posle v burnih časih svetovne vojne. Radi velike spretnosti ga je obdržal na tem važnem mestu tudi sedanji papež Pij XI., dasi je običajno, da z novim papežem prevzame tajništvo nova moč. Kardinal Gaspari je krepko sodeloval tudi pri ureditvi novega cerkvenega zakonika. Njegov naslednik bo bivši pariški nuncij Bonaventura Cerratti, ki je že služboval kot papeški zastopnik po vseh delih sveta, n. pr. v Mehiki, v Washingtonu, Sidney-u in v Versailles-u.

Kdo bi si mislil, da so tudi med kitajskimi katoličani taki junaki krščanske ljubezni! Med 6 domačini, ki so bili pred dobrim letom posvečeni za škofe, je bil tudi škof Tschao, ki je že v večnosti. Kot škofu mu je bilo odločeno samo polletno delovanje med rojaki. Zdaj pišejo, da je bližnja smrt nekako čutil: vsled tega je 14 dni pred smrtjo uredil vse svoje časne in osebne zadeve... Ko je eden njegovih duhovnikov odšel v vojno ozemlje, da bi pomagal ranjenim vojakom (kakor znano, se državljanska vojska na Kitajskem še ni podela), ga je vprašal, če se ne boji ne-

varnosti in smrti. Ko mu je ta zanikal, je nadaljeval škof: »Če bi se pa vseeno zgodilo, da bi škofa ali kakega drugega duhovnika v tem vikariatu zalotila smrt, bi ljubi Bog v nadomestilo za to žrtev poslal tej pokrajini mir in svoj blagoslov.«

Zdi se, da se je sam ponudil Bogu kot žrtev, saj je imel v svojem grbu vrezano geslo apost. Pavla: »Hočem se žrtvovati in čimdalje bolj žrtvovati.« Njegovo življenje izpričuje, kako more tudi Kitajec biti vreden duhovnik in škof. Ko se je vojna nevarnost čimdalje bolj bližala tudi njegovemu okrožju, je sestavil takoj v prid beguncem in ranjencem pomožno skupino kristjanov in poganov ter postavil v mestu 10 zavetišč. Dal je beguncem na razpolago celo svoje stanovanje, stolnico, del semenišča in en samostan. Tisto noč, ko je umrl (13. okt. 1927), je prinesel pred polnočjo še sam nekaj svoje obleke in posteljo, da bi ranjencem, ki so bili v stolnici, preskrbel toplo bivališče. Potem je šel v svoje stanovanje — in kmalu nato izdihnil.

In svet mirno gleda... Madridski list »El siglo Futuro« objavlja tole pretresljivo novico iz Mehike: »One dni je pretrpel strašno mučeništvo duhovnik Librado Arzeola, župnik v Tamazuli. Vrgli so ga v ječo, a to pobesnelim rabljem ni bilo dosti. Da bi ne mogel več maševati, so mu odsekali roki. Vsled živinske amputacije je moral trpeti duhovnik strahovite muke. Prepeljali so ga v bolnišnico v Guadalajaru, kjer je kmalu nato izdihnil. — V Mehiki smatrajo točasno za zločin, če kdo brez vladnega dovoljenja opravlja v zasebnih hišah službo božjo!

Preko Severne Amerike se je vrnil v domovino prvi japonski škof-domačin Hayasaka. Iz Rima je šel v Asisi, v Benetke, v Milan in Pariz — in dalje čez morje. V Washingtonu je krstil otroka ondotnega japonskega poslanika, ki je katoličan.

Največje svetišče na Poljskem je na čast sveti Družini novozidana stolnica v Čenstohovu, ki je bila nedavno posvečena, dasi še ni popolnoma dodelana. Prostora je v nji za 13.000 oseb. Prvi vladika te vsled konkordata nanovo ustanovljene škofije (čenstohovske) je škof Kubina. V mestu Čenstohovu je sloveča Marijina božja pot s starodavno Marijino cerkvijo.

Trideseto leto. Ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič praznuje letos (22. maja) tridesetletni jubilej svojega škofovanja v Ljubljani in ljubljanski vladikovini. O priliki novoletne avdijence je prevzvišeni izjavil, da hoče ta jubilej na tistem praznovati, pač pa prosi duhovnike in vernike, naj se ga spomnijo v

molitvi, da bi mogel svoje škofovske dolžnosti na blagor celotne škofije v polnem obsegu izvrševati.

Človeka pretrese. Saj ni nič nenavadnega, če smrt zdaj tega, zdaj onega kar meni nič, tebi nič pobere. Če pa poznaš zdravo in mlado osebo, ki se veseleč življenja brezskrbno s teboj pogovarja, čez dva dni ji pa skopljejo grob na pokopališču, te pa vendarle malo bolj prevzame. V Ljubljani je bilo prav v božičnih dneh več takih slučajev. Izborna pevka-soprastinja, živahna gđč. Marija Gorenjc, je na kraljev god še živahno popevala v ljubljanski stolnici. Zaključila je svojo pevsko spretnost in tudi svoje življenje z »zahvalno pesmijo«. Torek nato je bil pogreb. Umrla je nenadoma v bolnišnici. — Malo poprej je omahnila za vedno v svojem stanovanju uradnica Ljudske posojilnice gđč. Pavla Omejc. Prišla je od litanij iz stolnice, pa je čutila oslabelost, ki ji je sledila kap. Tihi in skriti do brotnici revnih družin, zlasti pa stolne cerkve, kjer je tako pogostokrat prejemale sv. obhajilo, je ljubi Bog gotovo že odmeril bogato plačilo. — Na sv. Štefana dan se je ob pol 11 zvečer onesvestil na ljubljanski ulici mlad trgovec junaške postave, Fr. Ravhek ar. Ob spremstvu je šel nato počasi proti domu, a še preden je došel na stanovanje, je že izdihnil. Pisec teh vrstic ga je videl še pred svetim dnem na pragu trgovine v veselo-zivahnem pogovoru z neko družbo, pa ga je tako rekoč zavidal za razigrano gibčnost in za krepko zdravje. Seveda zunanost vselej ne pove vsega. — Zares, kaplja na vejici smo. Kako prav je, da molimo za srečno zadnjo uro.

Kronika. (Lavantinska škofija.) Nadžupnik in zlatomašnik Janez Lenart pri Sv. Martinu v Slovenjgradcu je imenovan za č. kanonika. — Anton Karo, kaplan v Šoštanju je prišel za arhivarja v škofijsko pisarno v Mariboru; Radovan Jošt, korni vikarij v Mariboru je sprejet v zagrebško nadškofijo. — V Šoštanju je nastavljen kot kaplan Janez Breznik od Sv. Vrbana pri Ptuj.

(Ljubljanska škofija.) Za kaplana pri mestni župniji Sv. Jakoba v Ljubljani je nastavljen dr. Marijan Dokler, ki je dovršil bogoslovne nauke v Inomostu. — Za konz. svetnika je imenovan univ. prof. dr. Gr. Rožman. — Župnija Bučka je podeljena adm. Janezu Frančič-u.

Častne številke. Pri Mariji Pomagaj na Brezjah se je opravilo v preteklem letu 2863 svetih maš; sv. obhajil je bilo 47.800, — porok pa 258.

»Zavračajo krščanske časopise«. »Bogoljub« ima navado, da le bolj opozarja na odlične sadove vzorne krščanske odgoje, da kaže dragocene uspehe krščanskih organizacij, oso-

bito Marijinih družb. Dal Bog, da bi bilo čim več takih razveseljivih poročil.

Danes pa mora »Bogoljub« — dasi nerad — pokazati veliko in nevarno rano, ki razjeda predvsem našo moško mladino še po raznih krajih: to rano zadaja grdi alkohol, ki povzroča toliko gorja ter množi celo smrtno poboje. Koliko jih je bilo prav zadnji čas!

Po božiču se je vse zgražalo nad pretresljivim in sila žalostnim dogodkom, povzročenim vsled žgane pijače vprav na sveto noč, ko bi moral mir božji plavati nad vsemi domovi in nad vsemi prebivalci. Toda če gredo mladi ljudje namesto k polnočnicam — v gostilno in se napajajo, ko imajo že vsega preveč, še s strupenim in podivjajočim žganjem, ni čuda, ako se iz pobesnelosti razvijejo pretepi in poboji, kakor se je to zgodilo zadnji božič blizu Novega mesta. Grozno početje! Mladenič blizu vojaških let zabode na praznik ljubezni božje prav tako mladega tovariša do smrti! In skoraj še hujše: »Med bogokletjem se zgrudi mladi, komaj 18letni fant Zupančič, zaklan naravnost v srce!« Čez par trenutkov po taki smrti pred božjega sodnika! Ali nas ne pretresa groza ob tej misli?

Kdo more popisati tako propalost, ki jo imajo na vesti ne le nesrečni alkohol, marveč tudi razni drugi sokrivci in ne nazadnje slabo časopisje. Saj dostavlja dopisnik: »Dovolj je, če povemo, da iz dveh vasi (kjer so omenjeni pivci-fantje doma) z malimi izjemami zavračajo krščanske časopise, katoliške organizacije in pri vsakih volitvah nastopajo (izjeme so pač) protikatoliško.«

Kličemo še in še: V vse slovenske družine katoliške časopise, alkoholu, osobito žganju — pa slovol!

Javorje pri Litiji. Praznik Marije Brezmadežne je proslavila tukajšnja Marijina družba s primerno cerkveno svečanostjo; hkrati smo pa na to praznovanje navezali tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil stiški opat. Ganljiv je bil zlasti sklep s posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu. Dobro voljo in svete sklepe udeležencev naj blagoslovi Gospod!

St. Jurij ob juž. žel. Tudi nam je donesel praznik Brezmadežne obilo sreče in veselja. S skupnim sv. obhajilom in s trdnimi sklepi, ki nam jih je vsadil v srca družbeni govor, smo se utrdile za bodoče boje vse članice z onimi vred, ki so bile ta dan pridružene naši Marijini družini. Novinke so se prav lepo, predvsem s pogostnim sv. obhajilom pripravile na ta svečan trenutek. Po slovesnosti je bil sestanek v družbeni sobi. — Pri nas se pridno zanimamo za misijonstvo, osobito se je Družba za širjenje vere precej udomačila, podobno

tudi bratovščina sv. Cirila in Metoda. Skrb za razširjanje ima Marijina družba. Tudi »Bogoljuba« in lista »Katoliški misijoni« se številno poslužujemo. Svetovalke skrbje, da se opravlja vsak prvi petek zadostilna služba božja presv. Srcu J. Tudi za olepšavo in razsvetljavo cerkve se marsikaj stori.

Metlika. Naša dekleška Marijina družba je pričela praznovati svojo 25 letnico 26. maja, na praznik Vnebovhoda Gospodovega, ko je bila v Metliki skupščina domače in sosednih Marijinih družb. Vse se je izvršilo prav lepo in slovesno tudi na zunaj. Nadaljevali smo te praznovanje s skupnimi sv. obhajili. Najlepša in najkoristnejša točka v jubilejnem sporedu so pa bile duhovne vaje, zaključene s slovesnim shodom na praznik Brezmadežne. Duhovne vaje je oskrboval g. Mat. Contala, misijonar iz Grobelj. Temeljiti govori so krepko učinkovali. Trud in neumorno delo v spovednici naj Bog obilno plača! Sprejetih je bila na praznik v družbo 31 kandidatinj.

Zagorje ob Savi. Praznik Brezmadežnega spočetja je obhajala dekleška Marijina družba skupno z družbo žená. Po običajni slovesnosti v cerkvi smo priredile tudi akademijo v čast Brezmadežni. — Mnogo svetonočnega veselja so vzbudile v naši župniji prelepe jaslice, postavljene v cerkvi, ki jih je nabavila Marijina družba, seveda z znatnimi prispevki blagomislečnih župljanov. V ta namen smo tudi priredile igro. Naj novorojeni Zveličar blagoslovi po svoji Materi apostolsko delovanje Marijinih družb!

Mekinje in Sela pri Kamniku. V obeh teh župnijah so bile od 8. do 11. decembra 1927 duhovne vaje za fante. Vodila sta jih v zameni sosedna župnika: župnik I. Tomažič v Mekinjah, mekinjski župnik V. Čadež pa na Selih. Fantom se mora priznati, da so se v častnem številu odzvali klicu milosti božje k duhovnim vajam. S pohvalno vnemo so se jih udeleževali ter bili hvaležni, da se jim je nudila tako ugodna prilika za duhovno obnovo. Število udeležencev je znašalo v Mekinjah krog 50, na Selih krog 60 fantov. Imeli so po dva govora na dan in na sklepni dan skupno sv. obhajilo. Upati je, da so dodobra spoznali, da je za fante le častno, če »vržejo« od sebe dela teme in oblečejo orožje svetlobe.

Kranjska gora. Na praznik Brezmadežne, 8. decembra, je obhajala tukajšnja dekleška Marijina družba tridesetletnico ustanovitve. Povabila je na proslavo tudi žensko Marijino družbo ter drugo ženstvo. Dekleta so lepo okrasila župno cerkev, okrasila tudi svoja srca, ker so bila v ta namen pri skupnem sv. obhajilu. Pri popoldanskem slovesnem shodu je voditelj razgrnil pred družbenicami

tridesetletno delovanje in življenje družbe; posebno je poudarjal misel, koliko neizmerno dobrega je storila družba v dušnem oziru v župniji, veliko več, kot bi človek sodil po zunanjem delu. Pozval je še ostala dekleta in žene, naj se odločijo za vstop pod Marijino zastavo. Z zahvalo Bogu, Mariji in sv. Alojziju ter z molitvijo za žive in mrtve voditelje, živeče in umrle družbenice se je sklenila za nas pomenljiva slavnost.

Leskovec pri Krškem. Dekliška Marijina družba je praznovala 9. oktobra m. l. 25 letnico ustanovitve. Slovesnost je vodil osrednji voditelj Marijinih družb stolni kanonik dr. A. Merhar. Po prelepem nagovoru o važnosti Marijinih družb, je bil sprejem 34 kandidatij. Po slovesni sv. maši s skupnim sv. obhajilom so se vse članice zahvalile Gospodu Bogu in Materi božji za vse velike milosti, ki jih je naša družba prejela tekom četrtsotletja. Članic-jubilantij, ki so že od prvega sprejema v družbi, imamo 50. Vsem tem je osrednji voditelj podaril lepe spominske knjižice. — Družba šteje sedaj 420 članic; družbeni voditelj je g. dekan. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo družbeni shod; teden preje pa sejo devetčlanskega predstojništva. V družbi marljivo in uspešno deluje šest odsekov: evharistični, pevski, tiskovni, misijonski, treznostni in dobrodelni. Vsak odsek ima v društveni sobi svoje sestanke in razgovore. Dne 19. marca je priredila družba Marijansko akademijo, ki se je naslednjo nedeljo ponovila. Dne 26. maja so se članice mnogobrojno z družbeno zastavo udeležile skupnih svečanosti na praznik Marije Pomočnice v salezijanskem zavodu na Radni. — Začetkom septembra smo napravile romanje k Mariji Pomagaj na Brezje za naš 25 letni jubilej. — Sedaj je na vrsti nova igra v proslavo naše druge patrone sv. Neže. — Pripomnimo še, da imamo krasno novo zastavo, ki je veljala 11.540 Din. Napravile so jo čč. šolske sestre v Mariboru. — V župniji imamo tudi Marijino družbo za žene in matere, ki šteje sedaj 175 članic. Shod je vsako drugo nedeljo v mesecu, družbeni voditelj je gospod dekan. Družba ima dva odseka: evharistični in dobrodelni.

Videm ob Savi. Pridne so Marijine družbe širom Slovenije, kakor razvidimo iz dopisov. Tudi v našem tihotnem življenju napreduje in se krepi ljubezen do Marije in do presv. Srca. Naj povemo iz zadnjih dni na kratko tole: 25 letnico obstoja dekliške Marijine družbe smo proslavile z duhovnimi vajami od 5. do 8. decembra, ki jih je vodil naš vneti voditelj Al. Zalar sam. Udeležba je bila za dekleta vsekako častna, saj je kljub slabemu vremenu

in večinoma daljni poti rastla kar v polnoštevilstvo. Bili pa so to res milosti polni dnevi za družbo in tudi za dekleta, ki še niso v njej. Dne 7. decembra se je družba povečala za 24 na novo sprejetih članic. Tako se je vse lepo uglasilo v ubrano pesem za praznik Brezmadežne. Nad 150 deklet se je zvrstilo med zvoženjem in Marijino pesmijo z gorečimi svečami v rokah v cerkev k slovesni službi božji. Po skupnem sv. obhajilu se je vsa družba slovesno posvetila najsv. Srcu Jezusovemu. Kako ne bi potem iz globine srca skupno zapele: »Moja duša poveljuje Gospoda...« Tudi skupno petje smo vzljubile tekom duhovnih vaj. Za naprej pa veljaj vztrajnost in zvestoba! In še druga dekleta vabimo pod zastavo Marijino. Marija vabi in kliče!

Trebelno. Praznik Brezmadežnega Spočetja je bil letos za našo dekliško Marijino družbo posebno vesel. S slovesnim sprejemom 20 novink se je združil blagoslov nove družbene zastave, ki so nam jo za razmeroma nizko ceno izgotovile šolske sestre v Mariboru. Tako dolgo smo že hrepeneli po njej in le z žalostjo smo zrl na razpadajoče staro bandero. Strah pred stroški nas je zadrževal. Končno pa smo se z veselo odločnostjo zavzeli in šlo je. Zdaj jo imamo, preprosto, a vendar lepo. Z radostnimi očmi smo jo občudovali, z navdušenjem smo ji prisegali zvestobo z besedami matere Elizabete: »Zastava tvoja, Mati, nam je sveta — ne damo je, ne sme iz naših rok.« Veliko nas je že zbranih okoli nje, ta dan je naše število zopet naraslo. Srca pa so nam prosila: O Marija, daj, da se krog nove zastave v plemeniti ljubezni združijo vsa dobra dekleta naše župnije! — Po slovesnem opraviilu v cerkvi, ki ga je izvršil trojiški g. kaplan Janko Zažar, je bila v dvorani na novo prirejenem društvenem odru domača proslava veselega dneva. Po primernih deklamacijah so članice vprizorile lepo igro: »Marijin otrok«, ki je v srcih številnih gledavcev vzbudila iskreno marijansko razpoloženje. — Marija, izprosi nam še mnogo nedolžno-veselih ur, saj čutimo, kako res poje pesem, da Ti, le Ti si solnce naših dni.

Ledine. Na praznik Vnebovzetja M. 1927 je pridobila naša družba ob slovesnem sprejemu pet novih članic. Vesele smo bile prirastka, četudi ni velik, saj ne smemo gledati le na število, ampak bolj na vrednost članic. Tudi Marijin vrtec obeta precej lepo prihodnost. Na predlog g. voditelja smo si članice razdelile vse delavnike v mesecu za sv. obhajila. Če bo vsaka stanovitna, upamo, da se bo uspešno širilo pogostno sv. obhajilo tudi pri nas, dasi imajo nekatere članice daleč do cerkve. — 24. novembra je družba podarila

g. voditelju za god lep ciborij, ker je bil prejšnji premajhen in preskromen za župnijsko cerkev. — Tri dni pred praznikom Brezmadežne je imel naš g. voditelj duhovne vaje za dekleta. Članice Marijine družbe smo se zavedale, da moramo biti tudi glede udeležbe drugim za zgled. Skupno sv. obhajilo je bilo kar veličastno. Marija, čuvaj našo družbo in vsa dekleta v naši župniji!

Sevnica o. S. Hvala Bogu, tudi naše družbenice imajo nekaj časa že redne mesečne shode, četudi so nekatere zelo oddaljene od cerkve. Družba je silno številna. Mnogo tovarišic je odšlo za poklicem v redovno življenje. Pred par leti jih je odšlo 20 v Turin. Na »Bogoljub«, ki je naše glasilo, je skoro vsaka družbenka naročena. Tudi druge dobre liste rade prebiramo.

Vič pri Ljubljani. Božja poslanka nam je zopet vzela cvetko iz naše družbe. Bila je tiha in skromna. Poklical jo je Bog v najlepši dobi 19ih let, da bi se ji ne približal sprideni svet. Mici Tefer — počivaj v miru in prosi pri Mariji za naša dekleta, da bodo spoznala, kako minljiv in ničev je ta svet, in kako lahko je umreti v varstvu Marijinem!

Bloke. Če se piše zgodovina fantovskih Marijinih družb, dostikrat ni veliko povedati. Po trudih in bojih se pa vendarle reši mnogo fantov, ki so in ostanejo kremeniti krščanski značaji. Na Blokah je bilo pred in po ustanovitvi Marijine družbe za fante veliko vneme; toda prišel je bojni klic, in kmalu se je jelo vse rušiti. Nastal je nered, netočnost glede shodov. Ko se je pozneje zopet uveljavljalo redno poslovanje, so prišle pa nove ovire, tako da smo šele zadnje čase pod urejenim vodstvom zopet prišli na pravi tir. Shode imamo sedaj vsako prvo nedeljo v mesecu, skupno sv. obhajilo pa vsako zadnjo nedeljo. Pri zadnjem sprejemu se je nam pridružilo 10 fantov. Fantje, držite se družbe, ne bo vam žal! Malo odpovedi, pa si boste v Marijinem varstvu zagotovili srečna leta!

Škofja Loka. Veselo novico sporočamo »Bogoljubu«. Po trimesečni pripravi je bilo na praznik Brezmadežne sprejetih 175 dečkov tukajšnje šole v Marijin vrt. Lep pogled: zjutraj vsi skupaj pri obhajilni mizi, popoldne pa pri sprejemu. Z zastavo Marijine družbe so se razvrstili iz župnišča v cerkev, kjer je starološki dekan M. Mrak v krasnem govoru mlade junake navduševal za zvestobo nebeški Materi ter jih opozarjal, naj se ogibljejo slabih tovarišev, da jih ne izpeljejo iz Marijinega varstva. Na Marijino svetinjo naj bodo ponosni tudi pozneje, ko bodo odrasli, ko bodo v krepkih fantovskih letih. Govornik je častital staršem k lepemu dnevu, ko so njih cvetke posajene v Marijin vrt. Članicam Eli-

zabetne konference naj Bog poplača, da so fantičem preskrbele zajutrak in lepe trakove. Mladeniška Marijina družba se pripravlja na praznovanje 25 letnice. Fantje, ki vam bije srce za Marijo, pridružite se. Biti v Marijini družbi je in mora biti čast in ponos vsakega poštenega fanta. V župniji se je ustanovilo tudi apostolstvo mož in fantov.

ODGOVORI.

Vprašanje: **Kam naj hodi M. dr. k izpovedi?**
»Mladeničem in dekletom v nevarni dobi je odločno svetovati, da imajo stalno enega dušnega vodnika in da brez razloga ne hodijo od izpovednika do izpovednika. Izpovednik jim sicer ne sme braniti, da ne bi šli kam drugam k izpovedi. Ob posebnih prilikah, ob duhovnih vajah, ob misijonu je morda še bolje, če opravijo spoved kje drugje. Pa tudi drugače, če mislijo, da bi se pri drugem izpovedniku lažje bolj odkritosrčno izpovedali, bodi jim svobodno, iti drugam. Redni izpovednik jim tega ne bo očital, pa tudi izpraševal jih ne bo, kje so bili pri izpovedi in zakaj. — Navadno pa naj hodijo k enemu mašniku; in ta jim bo v resnici dušni vodnik.« (Dr. Fr. Ušeničnik; Pastoralno bogoslovje, str. 560.) — Po tem odgovoru lahko sami razrešite vsa stavljenja vprašanja tudi glede očitkov in natočevanja radi tega, če kdo hodi drugam k sv. izpovedi.

M. Z. Pri nas ne; na Dunaju pač. — Na drugo vpr.: Kot redovnico ne; drugače pa tudi težko, ker redovi nimajo tega namena. Dobe se azili, kamor sprejemajo onemogle, za delo nesposobne, poštene osebe, a število je jako omejeno.

M. T., V. g. Vaša vprašanja glede odpustkov bodo zanimala tudi druge naročnike »Bogoljuba«, zato z odgovori radevolje ustrezemo.

1. Ali moremo biti deležni odpustkov, če storimo namen, da se hočemo vseh udeležiti, čeprav se ne domislimo na vsak odpustek posebej, ki je podeljen za kakšno bratovščino ali molitev?

Odg.: Imeti moramo vsaj splošen namen, da hočemo odpustke dobiti, ki so združeni z dobrimi deli; ni pa potrebno, da bi za vsak odpustek posebej imeli namen, da se ga hočemo udeležiti. Priporoča se, naj vsako jutro obudimo namen, da hočemo biti deležni vseh odpustkov, ki jih moremo ta dan dobiti.

2. Ali je izpolnjen pogoj »obisk cerkve«, če je kdo navzoč pri sv. maši in to navzočnost obrne za obisk?

Odg.: Da, razen ob nedeljah, če je človek samo pri eni sv. maši.

3. Ali se splošno vsaka molitev, ki jo človek v cerkvi opravlja, obrne v namen svetega očeta?

Odg.: Če molitev za odpustke ni posebej določena, se prepušča na voljo vernikov. Zadostuje, da molimo v namen svetega očeta in ni potrebno, da bi posebej mislili na posamezne namene (n. pr. razširjanje katol. vere, spreobrnjenje grešnikov, iztrebitev krivih ver).

4. Ali se morajo molitve in zdihljaji, ki so z odpustki obdarovani, z jezikom izgovarjati?

Odg.: Samo notranja molitev tu ne zadošča.

5. Kaj je z odpustki, ki je zanje dostavljen pogoj, da se molitev opravi v bratovski cerkvi, če je pa v bližini ni?

Odg.: Dobra dela, ki jih Cerkev nalaga za odpustke, more spovednik premeniti v druga dobra dela za tiste, ki ne morejo storiti tega, kar Cerkev ukazuje. Tako more spovednik bolnikom,

ki ne morejo iti iz hiše, za obisk cerkve, pa tudi za sv. obhajilo določiti kako drugo nabožno delo.

6. Ali se moleki (rožni venci), križci lahko dajo blagosloviti na več vrst odpustkov.

Odg.: Gotovo.

7. Ali je dober namen, ki ga napravimo zjutraj, veljaven za ves dan? Ali naj ga še posebej obujamo pred vsakim dobrim dejanjem?

Odg.: Zadostuje. — Še bolje stori, kdor more vselej še posebej zdihniti: Iz ljubezni do Boga!

8. Kako naj se skazemo hvaležne za vsakdanje sveto obhajilo?

Odg.: Hvaležnost kažemo z zvestim stanovskim spolnjevanjem volje božje.

T. Cvetko: Spoved na 14 dni in večkratno sv. obhajilo daje pravico do vseh odpustkov. — Št. 33. Kaj je več vredno: sveto obhajilo ali sveta maša? Odgovor: Priporočamo Vam oboje čim večkrat!

DOBRE KNJIGE.

M. Elizabeta O. S. Urs.: *Srčni rubini svete Male Terezije Deteta Jezusa*. Odmevi njenih pesmi. 1927. Založil uršulinski samostan v Ljubljani. — Koliko se je že pisalo knjig in člankov o svetnici, ki si je tako čudovito hitro osvojila celi svet. In vendarle je lepa knjiga, ki jo je napisala njena vneta častilka uršulinka M. Elizabeta, nekaj novega. Veliko je morala študirati, še več premišljevali in moliti, da nam je mogla s tako toplo besedo podati čednostno življenje Male Cvetke. Nič usiljivega ni v pripovedovanju in vendar se ti bo vzbudilo pri čitanju močno hrepenenje: »Kako rad bi še sam hodil po tej varni mali poti, po kateri je hodila Terezika in ki go-

tovo vodi k Bogu.« Da boste še bolj spoznali preprosto pa tako svetniško življenje sv. Male Terezije, da se bodo vaša srca ogrela ob njenem srcu za Gospoda, prebrajte radi »Srčne rubine«. Kdor le more, naj si knjižico omisli. Cena 36 Din. Na 10 en prost izvod.

Rožman, dr. Gregor: *Besede življenja*. Misli in molitve za fante. Društvena nabavna zadruška. Ljubljana 1927, str. 341. Vezan v pergamentno platno z rdečo obrezo 22.— Din, v pergamentno, usnje z zlato obrezo 30.— Din. Zlata vreden molitvenik za fante. Vidi se, da ga je sestavil duhovnik, ki dobro pozna fantovsko dušo in ki mu je veliko na tem, da bi naši fantje pošteno preživeli svojo mladost. Poglavlje iz prvega dela, ki ima naslov »Misli« in ki govori o Mariji, najčistejšem vzoru moškemu srcu, bi najraje celo ponatisnili v »Bogoljubu«, ko bi nam ne bilo zmanjkalo prostora. Takole kličem našim fantom: »Vstopi, če ti je mogoče, v družbo Marijino. Izberi si njen prapor, pod katerim se boš častno boril in zmagal. Ko se njej javno in slovesno posvetiš, drži to svojo besedo zvesto. Marija svojih sinov nikoli ne zapusti. Drugi del, ki vsebuje molitve, je istotako dober. Vse je v njem zbrano, kar fant rabi v navadnem življenju. Fantovskim Marijinim družbam in vsem drugim fantom ga toplo priporočamo.

*Žena z zaprtimi očmi**, spisal Pierre l'Ermitte, poslovenil dr. Lovro Sušnik. Založila Jugoslovanska strokovna zveza v Ljubljani, Stari trg 2/l. Roman je spretno vzet iz vsakdanjega delavskega življenja po vsemestih. Je živa slika bridkih preizkušenj težkega vsakdanjega dela nevarne plemiške mladenke. Cena 20 Din.

(Nadaljevanje na ovitku.)

Odpustki za mesec februar 1928.¹

1. Sreda, prva v mesecu. Bl. Viridijana. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu; b) istim kakor 15. dan.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Svečnica. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa pod pogoji kakor jutri; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; d) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje sužnjev; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. preč. Srca Mar.; k) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 25. dan; m) istim kakor 15. dan; n) udom br. sv. R. Telesa še en p. o. pod pogoji kakor jutri, ker je prvi četrtek. — V. o.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljeujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Jožef Leoniški. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej

storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 15. dan.

5. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Peter Krstnik. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 15. dan.

8. Sreda. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali župni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

15. Sreda. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

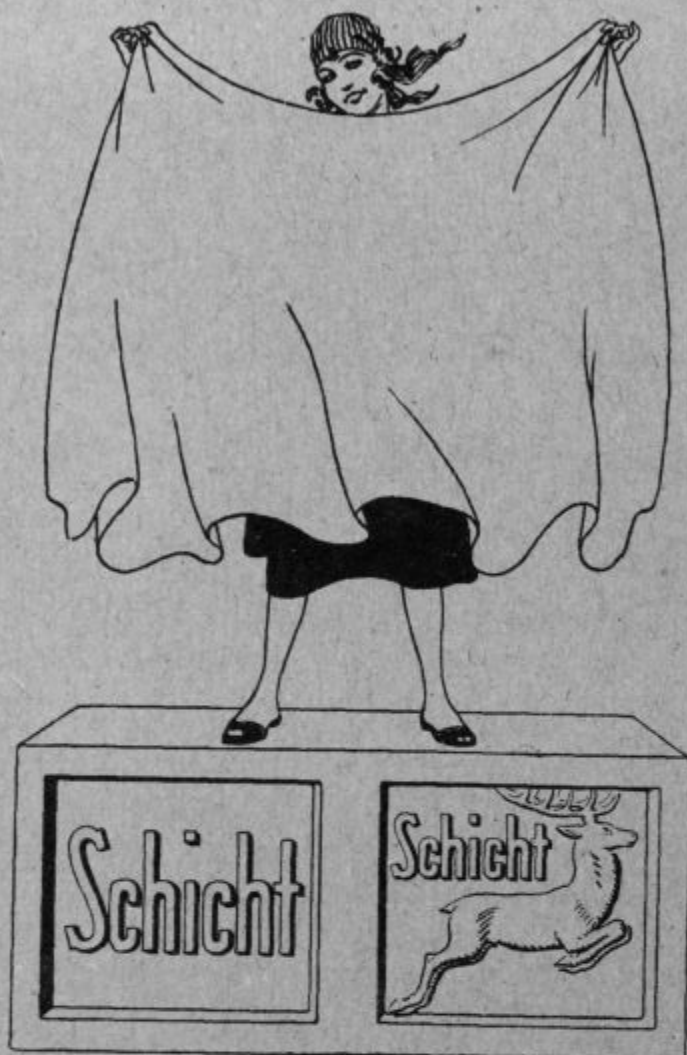
19. Nedelja. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan. — V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. Telo.

22. Sreda. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

25. Sobota. Sv. Matija. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

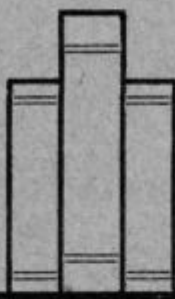

Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!

Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!

SCHICHT

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Cenjenim gg. poverjenikom!

Cena izvodom, ki se pošljajo v Jugoslaviji pod **skupnim ovitkom**, ostane tudi nadalje **Din 18**— za izvod. Gg. poverjeniki imajo, kot doslej, 10% popust. Ta popust velja tudi za gg. poverjenike v inozemstvu.

Bogoljub velja v l. 1928

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20	—
„ Češko-Slovaški	Kč	15	—
„ Avstriji	šil.	3	—
„ Italiji	lir	8	—
„ Franciji	frank	12	—
„ Ameriki	dol.	—	50

Zasebno krojno učilišče

F. POTOČNIK ♦ Ljubljana, Stari trg 19

Nov tečaj krojenja za krojače, šivilje, pletilje (štrikarice), se prične začetkom februarja. — Prijavite se takoj! Revnejšim honorar znižan. — Lahko poduk za učenke z dežele.

Kje se najbolje kupi, je brez dvoma znano!

Glede dobre kakovosti in res nizkih cen
pri

IGN. ŽARGI
Ljubljana, Sv. Petra cesta

kjer se priporoča cenj. odjemalcem
velika izbora nogavic, rokavic raznih
površnih jopic ter razno moško, damsko
in otroško perilo, kravate i. t. d. i. t. d.

Velika izbira potrebščin za krojače in šivilje

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priporoča iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardenkove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero raznovrstnih molitvenikov od priproste do najfinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podobice, rožnih vencev, svetinjc itd.

ZVONARNA IN LIVARNA

družba z o. z.

v Št. Vidu nad Ljubljano

se priporoča

za naročila **ZVONOV** in vseh v
železo- in kovinolivarsko
stroko spadajočih predmetov

Izvršitev strokovno dovršena!

Zahtevajte cenike!

Cene najnižje!

Nad 10.000 javnih zahval
v letu 1927 jamči, da

ALGA

sigurno pomaga pri

REVMATIZMU

protinu, išiasu, bodljajih,
glavobolu, zobobolu,
omotici, hripi.

Pomagala je tisočem, pomagala bo tudi Vam!

„ALGA“ je zdravilo, ki Vam prihrani mnogo, mnogo neprijetnih ur.
Vsaki steklenici je priloženo točno navodilo. Stati sme leta in leta
in se ne pokvari. Po poštnem povzetju razpošilja:

Laboratorij „ALGA“, Sušak 13.

4 stekl. 77 Din, 8 stekl. 131 Din, 14 stekl. 205 Din, 25 stekl. 320 Din.

*Zapom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo